

DIOGENE V. BIHOI

PIESE DE SCHIMB

Teatru

**EDITURA MARINEASA
TIMIȘOARA, 1999**

ISBN 973-9485-11-1

MONEI

MOTTO:

Libertatea omului e partea divină din el.

Petre ȚUȚEA

INTRĂ LUNA PE FEREAȘTRĂ
pre-text teatral

Personaje:

Sile Trandafir, 28 de ani

Crenguța Trandafir, soția lui Sile, 23 de ani

Amedeo Păunescu, 30 de ani

Directorul teatrului

Regizorul

Secretara literară

Scenografa

Leaderul sindical

Mașinistul șef

Dramaturgul

Sonorizatorul

Luministul teatrului

Un spectator

Mașiniști

Biznițari

Elevi

Femei, copii, bătrâni

Public de diferite profesii

Polițiști

Trecători

Autorul acordă deplină libertate realizatorilor spectacolului atât în ceea ce privește textul, cât și numărul personajelor și maniera de montare. De la un spectacol la altul, replicile pot fi actualizate, pretextul teatral fiind o modalitate de a face spectacole vii, mereu actuale.

Articolul care a stat la baza conceperii pretextului teatral a apărut într-unul din numerele *Evenimentului zilei*, cu certitudine înainte de numărul 200. Conținutul care a dat carnație replicilor s-a inspirat și din numere mai recente, chiar foarte recente.

PROLOG A

Guța face greva foamei într-un punct al orașului, relativ apropiat de sediul Teatrului. E așezată pe caldarâm, având după gât un carton pe care e scris: *Oameni buni, ajutați-mă! Soțul meu a plecat în decembrie 1989 după pâine în București și nu s-a întors nici astăzi. Nu știu nimic despre el. Mă numesc Crenguța Trandafir, sunt din localitatea Păcălești și soțul meu se numește Vasile (Sile) Trandafir!*

PROLOG B

Într-un alt punct al orașului, dar tot apropiat de sediul Teatrului, câțiva polițiști se chinuie să-l pună în libertate pe Sile Trandafir, care în pușcărie, din cauza lecturilor unice și asidue, a devenit un produs 100% *Evenimentul zilei*, din care cauză este și foarte suspicios și se opune cu înverșunare abandonării lui în realitatea post-revoluționară.

PROLOG C

Pe una din arterele principale ale orașului, are loc o demonstrație pașnică (chiar hazlie) a elevilor și tinerilor, conduși de Amedeo Păunescu. În afara pancartelor cu femei celebre în pielea goală, se mai pot auzi următoarele lozinci: *VREM ORE DE SEXOLOGIE!*, *VREM BORDELE!*, *VREM AMOR LIBER!*

PROLOG D

Cele trei acțiuni (A, B, C) vor fi coroborate în așa fel, încât publicul celor trei *focare* dramatice să ajungă pe platoul din fața teatrului. Aici, publicul va intra în jocul grupurilor de biznițari, care vând bilete de intrare la spectacol, la prețuri concurențiale.

PROLOG E

La intrarea în holul teatrului, toate luminile sunt stinse bufetul e închis, nu există plasatoare. Greviști discreți, îndrumă șușotind publicul spre sală, conducându-l la locuri, cu lanterne. Totodată se înmânează publicului caietele-program, concepute ca niște manifeste, cu indicația: *Citește și dă mai departe!*

ACTUL I

Scena 1

Cortina e lăsată. Lumina se aprinde ușor pe avanscenă, unde se află montată un fel de masă de prezidiu. Este vorba de prezidiul grevei.

Leaderul sindical: – Am profitat de această afluență de public pentru a declanșa greva noastră, care se înscrie, dealtfel, în mișcările sociale grave care sfâșie orașul nostru, țara noastră!

(Aplauze ale susținătorilor. Firave, dar oportune!)

Directorul (Dintr-o lojă): – Stimați colegi! V-aș ruga să fiți de acord cu suspendarea grevei, întrucât, azi-noapte am avut o ședință extraordinară, în regim de urgență cu Consiliul Administrativ și Artistic al Teatrului și am hotărât să vă acceptăm revendicările.
(Aplauze, urale)

(Se degajează avanscena și se fac pregătirile de rigoare pentru începerea spectacolului. Se aprind de asemenea luminile din sală, pentru reperarea vecinilor de scaun și consultarea programului-manifest).

Scena 2

Pe ridicarea cortinei, descoperim camera familiei Trandafir. Parcurgând sala, urcă pe scenă și mai apoi intră, pe ușa camerei, Crenguța Trandafir. În drum agață cartonul scris în crengile unui pom din fața casei. Se așază deprimată pe pat. Are o presimțire. Începe să caute înnebunită în toată casa.

GUȚA: – Sile! Sile! Sile!

SILE (dând târcoale casei, cu o lanternă și un geamantan burdușit, murmură): – Guța! Crenguța! Guța! Crenguța!

(Se trezesc amândoi, în ușa, față în față, Sile zbierând: *Guța!*, iar Guța țipând: *Sile!*)

(Două zbierete seci, fără îmbrățișări sau alte efuziuni. Cu toate acestea, cei doi sunt cumplit de emoționați. Stau câteva secunde bune, exact în pozițiile în care au zbierat.)

Scena 3

(Într-un târziu, Sile stinge lanterna și lasă geamantanul din mână. O atinge ușor pe Guța, atât cât s-o dea la o parte și să poată intra.)

GUȚA (înfiorată de atingerea lui Sile, rămâne paralizată, urmărindu-l doar cu privirea.)

SILE (parcurge întreaga cameră, poposind câteva secunde asupra fiecărui obiect.)

GUȚA (pe ce-l urmărește, începe să-și revină. Chiar zâmbeste la un moment dat. Începe să-i murmure numele, foarte încet): ...Sile ...Sile ...Sile...

SILE (n-o aude. După ce parcurge camera ia geamantanul și-l așază în mijlocul camerei.)

GUȚA (înțelegătoare, ca o bună soție ce-i este, începe să se dezbrace. Când este aproape goală...)

SILE: – Mi-e foame!

GUȚA (stă o clipă pe gânduri: *și ea e în greva foamei*, apoi țâșnește spre bucătărie.)

SILE (deschide geamantanul și scoate rând pe rând teancuri de *Evenimentul zilei*, frumos legate cu sfoară. Le scoate și le așază cu foarte multă grijă.)

GUȚA (îmbrăcată cu un halat ușor, aduce o tavă pe care se găsesc de-ale gurii. Intenționează să așeze tava pe un maldăr de ziare.)

SILE (din profunzimi): – NU!

GUȚA (paralizează într-un fel de cumpănă cu tava în echilibru.)

SILE (așezat): – Vreau să servesc cina la Masă!

GUȚA (pune tava pe masă și se retrage discret. E, totuși, în greva foamei. Dă drumul la televizor.)

SILE (se oprește din mâncat și șuieră cât poate de domestic): – Crenguța!

GUȚA (sare *la ordin* și scrutează masa, dacă lipsește ceva. Rămâne buimacă... deoarece nu lipsește nimic.)

SILE: – Stinge minte-poporu’!

GUȚA (aproape implorând): – Vin *Actualitățile*!

SILE (aproape filosofic): Sunt viu! Sunt acasă!! Sunt la masă!!!

GUȚA (aproape înțelegând că e vorba de un reflex al singurătății ei, stinge televizorul.): – Vrei puțină muzică... (arată timid spre radio...)

SILE: – NUMAI DAC-O CÂNȚI TU!

GUȚA (se așază docilă pe scaun și bate ritmul cu piciorul. Începe să cânte:
Intră luna pe fereastră.)

SILE (încântat de atmosferă, își toarnă puțină țuică. Apoi continuă să
halească.)

GUȚA (continuând să cânte, își desface părul și începe să și-l pieptene.)

SILE (turnându-și cel de-al doilea pahărel de țuică, o terțează.)

(Cântarea dobândește o valență tragică, apoi simfonică și mai apoi dodecafonică. Ca pentru a distra atenția spectatorilor de la cântare, din plafonul scenei coboară un cer de mucava, cu toate cele necesare pentru o noapte de vară: stele, lună, norișori... Luna e plină, puternică, ca un reflector de 5.000.)

(Duetul e întrerupt de o erupție de muzică trash, voci, pancarte. Prin apropiere trece demonstrația pașnică și hazlie a tinerilor elevi conduși de Amedeo Păunescu. Cei doi ascultă cu atenție lozincile demonstranților.)

GUȚA (cuprinsă de frenezia demonstrației și ritmul lozincilor se trezește scandând): VREM ORE DE SEXOLOGIE! VREM BORDELE!
VREM AMOR LIBER!

SILE (o privește uimit și complexat.)

Scena 4

Cortina e lăsată. Din nou lumină pe avanscenă. Masa de prezidiu a grevei.

LEADERUL SINDICAL: – Datorită insistențelor depuse de sindicatul personalului muncitor din teatru, spectacolul pe care-l urmăriți constă, după cum ați văzut și veți mai vedea, din ridicarea la rang artistic a formelor noastre de luptă: greva foamei, marșuri, mitinguri, greva japoneză, greva generală.

DIRECTORUL (foarte gras, transpiră foarte mult și e de un cabotism exasperant. Vorbește tot din lojă.): – Nu vă supărați, dar printre revendicările dumneavoastră nu se regăsesc și pretențiile repertoriale și noi... totuși... ne-am gândit și la dumneavoastră... problemele care ne dor,... la zi...

LEADERUL: – Da, e foarte adevărat, dar rețeta spectacolului nu îndeplinește o altă revendicare a noastră: SPECTACOLUL SĂ FIE DE SUCCES și cu el să se întreprindă un turneu în marea majoritate a statelor Europei și chiar în America, Australia și în Japonia. Dumneavoastră, de bine de rău, ați vizitat mai toată lumea, bineînțeles cu soția...

DIRECTORUL: – Dar e pictor scenograf în teatru...

LEADERUL: – Ca și solista orchestrei, fantomă a teatrului, pe care ați dotat-o de parcă am fi filarmonică...

DIRECTORUL: – Cum vreți să negociem dacă dumneavoastră recurgeți permanent la atacul la persoană. Eu reprezint o instituție și nu m-am plimbat de capul meu... Și pe urmă, greva dumneavoastră este ilegală... O să vi-o dovedesc.

LEADERUL: – Dar este absolut logic ca greva să fie ilegală... Ca și revoluția de altfel... Noi nu avem nimic că v-ați plimbat cu o delegație oficială formată din: soție, prietenă, soră, verișor... E dreptul dumneavoastră... dar sunt și banii noștri. Și atunci de ce să nu depunem un efort comun și să realizăm un spectacol de succes cu care să putem să mergem cu toții... peste tot!?!

DIRECTORUL: – Eu zic că acest spectacol e de succes și că vom efectua turnee de răsunset în întreaga lume!

MAȘINISTUL-ȘEF: – Eu, ca șef al mașiniștilor, vă pot garanta că nu este un spectacol de succes. Dincolo de meseria mea, eu sunt un pasionat de teatru. Am văzut foarte multe spectacole, atât pe scenă, cât și la televizor. La spectacolul acesta e foarte puțin decor... foarte puține lumini...

REGIZORUL (din stal): – Domnule, nu vă permit, aceasta este viziunea mea regizorală și nu permit unui mașinist să-mi facă observație!!

DIRECTORUL (din lojă): – Domnule regizor, vă rog să vă păstrați calmul. D-l. mașinist-șef se referă la faptul că anumite îmbunătățiri

exterioare ale spectacolului ar putea duce la un spectacol de succes.
Nu se aducea nici o atingere la esența concepției dumneavoastră.

REGIZORUL (acid): – Eu am dat textul spre lectură și la scenografă și la orchestră... dar rezultatul îl vedeți!

SCENOGRAFA: – Să știți că vă pot prezenta proiectele mele scenografice... sunt de o amploare copleșitoare!

MAȘINISTUL-ȘEF: – Doamna directoare, nu vă supărați...

SCENOGRAFA: – În teatru sunt scenografă...

MAȘINISTUL-ȘEF: – Ați văzut spectacolele d-lui Pufulete, la Craiova?!? Acolo decor, lumini, costume... Și ați văzut până unde au ajuns? La asta mă refeream. Pentru că un asemenea decor, cu lumini, cu schele, cu chestii... trebuie montat de tot personalul tehnic și atunci când e vreun turneu să nu ne trezim că vine directorul tehnic și ne spune: mergi numai dumneata sau dumneata. Cu un asemenea spectacol face deplasarea tot personalul teatrului și chiar unii ai familiilor lor. De ce să nu profităm și noi, mai ales că se poate. Acum, decorul ăsta... îl putem monta doi oameni în cinci minute. De ce să mergă în Anglia doar doi mașiniști când noi suntem 12?! De ce? De-asta a fost revoluție, ca să mergă tot directorii?! Gata, am tăcut.

REGIZORUL: – Aș vrea să vă spun, doar, că textul piesei nu permite o montare fastuoasă, așa cum doriți dumneavoastră...

MAȘINISTUL-ȘEF: – Să luăm alt text...

SECRETARA LITERARĂ: – Îmi pare foarte rău, dar, deși dramaturgul se află în sală, mă simt obligată să-l apăr, deoarece eu am optat pentru acest text, care este superb scris, contemporan, premiat și mai ales se poate realiza cu mijloace financiare modeste.

LEADERUL: – Aici greșiți, domnișoară! Noi putem organiza o chetă, putem căuta sponsori... Asta nu e o rațiune pentru sărăcia spectacolelor...

SECRETARA: – Uitați, dacă organizați dumneavoastră cheta, mă ocup eu de găsirea sponsorilor.

LEADERUL SINDICAL: – Oricât ați vrea să fiți dumneavoastră de subtilă, domnișoară, să știți că noi ne bucurăm de adeziunea publicului. E un public ideal, care a fost alături de teatru și în momentele lui dificile. Am putea organiza o tombolă chiar, și să oferim câteva locuri în turneu unor reprezentanți norocoși din public.

MAȘINISTUL-ȘEF: – Domnule regizor, zău, fiind de față toți factorii, de ce să nu dăm spectacolului o amploare, așa, mai europeană. Uitați... e doamna scenografă, putem intra în magazia de decoruri... să încropim ceva deosebit...

REGIZORUL: – Uitați... pentru primele trei scene e imposibil să facem altceva. El se întoarce de la pușcărie... Are o anumită stare de frustrare... Ea l-a așteptat... câțiva ani... E o întâlnire de gradul III... dacă vreți...

MAȘINISTUL-ȘEF: – Ce-a fost a fost... Să lăsăm așa primele trei scene... Dar măcar de-acum încolo...

DIRECTORUL: – Dar e inadmisibil, d-le regizor. Dacă e pe-atât... de ce nu primiți sugestii și din partea publicului...

UN SPECTATOR: – Sunteți foarte subtil, domnule director, dar să știți că tot orașul vuieste de afacerile pe care le învârtiți cu ajutoarele din străinătate și cu banii negri pe care-i faceți din cântările orchestrei și închirierea sălii. Și dacă totuși vreți să aflați părerea mea, a unui spectator obișnuit din stal, dar revoltat de atâta psihism al personajelor, și care am tușit și agitat celofanul... aflați că spectacolul trebuie să mustească de erotism.

REGIZORUL: – Dar asta și urmează... De ce nu aveți răbdare...

MAȘINISTUL-ȘEF: – Putem deci să facem un regal de decor... lumini... muzică! Vă rugăm, domnule regizor, nu putem priva Europa de măiestria noastră. Vă rugăm!

SPECTATORUL: – Și noi vă rugăm...

REGIZORUL: – Ce facem, domnule director?

SECRETARA LITERARĂ: – Vă rog însă să nu se taie nimic din text. Dramaturgul e încă în viață, chiar de față și de un bun-simț ieșit din comun. Nu trebuie să profităm de modestia dânsului. Ce spuneți? Sunteți de acord.

DRAMATURGUL: – Textul nu îmi mai aparține. L-am creat și i-am dat drumul în lume!

O SPECTATOARE: – Superb! Vă rog să-mi dați un autograf!

AMEDEO PĂUNESCU (care a apărut de după cortină): – Mă iertați că intervin în acest moment-cheie, dar în condițiile acestea nu se poate juca. Noi, actorii, nu suntem de acord cu aceste întrepreri

care ne scot din stare. Aici e vorba de creație... de transpunere... e nevoie de concentrare.

MAȘINISTUL-ȘEF: – Intervenția dumneavoastră mă surprinde, atâta timp cât surplusul de erotism, cu care toți suntem de acord, vine să vă sprijine pe dumneavoastră. Tot teatrul, ce mai, tot orașul știe ce apucături aveți și prin spectacolul ăsta ați putea deveni chiar simpatic. În locul dumneavoastră m-aș concentra mai mult asupra textului, pe care nici la repetiția generală...

A. PĂUNESCU: – Domnule director, aveți demisia mea... În aceste condiții...

MAȘINISTUL-ȘEF: – Nu vă faceți nici o problemă... unul din băieții mei știe tot spectacolul... și vă asigur că este de o virilitate ieșită din comun...!

A. PĂUNESCU: – Asta e culmea!

MAȘINISTUL TÂNĂR: – Vă rog să-mi dați costumul!

A. PĂUNESCU: – O să organizez o demonstrație de protest!

MAȘINISTUL TÂNĂR: – Organizați ce vreți, dar acest spectacol trebuie să iasă nemaipomenit. Dezbrăcați-vă!

A. PĂUNESCU (mai de voie mai de nevoie își dezbracă costumul și negrăbindu-se să dispară, își aranjează lenjeria intimă care e curios de curată și *cochetă*. Într-un târziu dispăre.)

LEADERUL SINDICAL: – Eu propun să supunem la vot varianta colegului nostru, mașinistul-șef. Cine e de acord? (se uită aspru la loje) Cine se abține? Mulțumesc. În unanimitate a fost aprobată varianta europeană. D-na scenografă și domnule regizor... sunteți invitați în culise. Rugăm publicul să fie cât mai activ, mai ales că prin tombola ce-o s-o organizăm șansele de a participa la turneu sunt foarte mari. Pofțiți, vă rog, la posturi!

PATRONUL (din lojă): – Un moment, vă rog! Mă numesc Ilie Ion și sunt patronul firmei de turism PARALELA S.A. În cazul unui turneu european sunt dispus să asigur transportul. (Aplauze. Urale)

ALT PATRON (tot din lojă): – Și fiindcă tot m-ați provocat, eu voi asigura hrana rece la indiferent câte persoane pentru o perioadă nelimitată, apropo de turneu. Dacă spectacolul e televizat, mă numesc Alin Rudan și sunt patronul firmei HAPLEA de produse alimentare și sucuri. (Aplauze. Urale)

Scena 5

(La ridicarea cortinei scena este suprasaturată de decoruri. Peste tot sunt amplasate diferite personaje: femei, bărbați, copii, bătrâni, de diferite meserii. Lumina din casa familiei Trandafir a dobândit nuanțe multiple și subtile. Există chiar un fond muzical foarte interesant.

Cei doi, Sile și Guța, sunt în pozițiile din finalul scenei a treia, când Guța se trezește strigând lozinci, iar Sile o privește uimit și complexat.

SILE (se apropie de Guța, care e roșie de atâta strigat. Cu cât Sile se apropie de Guța, luminile se sting treptat și amândoi rămân într-o pată de lumină. Poate luna?! Sile începe s-o dezbrace pe Guța, timid dar nervos. Cu fiecare nasture care-l desface, un ropot de aplauze se dezlănțuie în rândul *spectatorilor* din scenă. Aplauze însoțite de fluierături, aprecieri monosilabice, chiar țipete.)

GUȚA (de-acum goală, deoarece halatul i s-a prelins și stă acum la picioare, e oarecum stânjenită)

SILE (privind-o cu nesaț): – Ai slăbit! Ești foarte frumoasă!!

GUȚA (cu vinovăție politică): – Am făcut greva foamei pentru Tine!

SILE: – Ești minunată!

GUȚA: – Pot să-ți spun și eu ceva?!

SILE: – Spune, înger!

GUȚA: – Am impresia că te uiți la mine cu o mie de ochi.

SILE (se îndreaptă spre fereastră și se uită afară): – Nu e nimeni. Țipenie de om. (Aplauze din sală, râsete, comentarii.)

GUȚA: – M-aș simți mult mai bine dacă te-ai dezbrăca și tu.

SILE: – Nu te grăbi, femeie! Ani de zile am visat această scenă și vreau să fie ca-n vis... Ți-o fi foame? Acum am venit. Poți să mănâci. (Guța țâșnește spre bucătărie.)

SILE (singur): – Foamea bate iubirea! (Începe să se dezbrace.) Sunt acasă! (se dezbracă) Sunt sătul!! (Continuă să se dezbrace) Sunt în așteptarea celei mai minunate clipe din viața mea! Dar... put!! Guța!!!

GUȚA (apare într-o clipită, cu fața plină de mâncare): – Da, iubitele! (Se oprește din elanul fugii și-l admiră cât e de gol): – Ce frumos ești, Sile!

SILE: – **Sunt** murdar, Guța... Și nu mai alerga atât... Vreau ca totul să se desfășoare lent... ca-n vis...

(O mulțime de mașiniști, cu soții și copii, aduc o cadă enormă, două butoaie, unul cu apă caldă și unul cu apă rece, săpunuri, bureți, perii de spate, spray-uri, prosoape)

Scena 6

Guța și Sile sunt în cada enormă și se privesc. Sile preia inițiativa. Cu o câniță toarnă apă pe Guța. Ea râde minunat.

SILE (pe tot monologul o va spăla temeinic pe Guța, până îi va face o perucă și chiar o rochie vaporosă din clăbuci): – Știi, pușcăria noastră era pe pământul a opt oameni. Și lângă ea era un iaz. Singura bucurie pe care am avut-o în acești trei ani a fost ca, după o zi de muncă, să mă bălăcesc la marginea iazului, când ne lăsa dom' gardian. Noi ne bălăceam și cei opt oameni, proprietarii, asudau prin judecătorii, după dreptate, după pământ și iaz. A fost totuși bine... Unii aveau și radio și televizor color... Eram foarte informați. Aveam voie să ne cumpărăm ziare. Eu acolo mi-am făcut colecția. Aveam și un... o revistă a noastră, a pușcăriei... Da, foarte bună. O scotea unul de-a fost student la litere și-a luat vreo cinci ani pentru viol. Scria al dracului de bine. Îmi aduc aminte de un articol... de fond... *Alungarea resemnării din viața celui întemnițat*. Scria, mai apoi, de viața din pușcărie... Scria de unul Lucian și nu mai știu cum... că era închis pe 15 ani pentru că își omorâse rivalul cu lopata...

GUȚA: – Cu lopata...?

SILE: – Cu lopata. Și închis fiind primește vestea că s-a rupt logodna...

GUȚA: – Doamne, ce femeie și aia...

SILE: – Și-atunci ce crezi că și-a făcut Lucian ăsta... Și-a tăiat gâtul...

GUȚA (înfiorată, căci Sile o spăla tocmai pe gât): – Gâtul...

SILE (privind-o cu atenție în ureche): – Guța! Ți-a încolțit usturoiul în ureche! Guța!

GUȚA: – M-au durut groaznic dinții într-o noapte... Da' să știi că, din cauza ploilor mari din ultima vreme, lui nea Vasile Cotea i-a înfrunzit piciorul de lemn.

SILE: – Să știi că în pușcărie aflu mult mai multe lucruri decât afară... și mai clare... că tot în revista aia a noastră... LIBERTATEA-i zicea, l-am sărbătorit pe Eminescu... A fost extraordinar... Să știi că nu exagerez... Uite, unul Nelu a evadat, s-a dus la birt și a băut zdravăn, după care s-a dus la soră-sa, s-a culcat, și a doua zi, când s-a trezit din beție, s-a predat singur... Bine, el credea că o să-l ierte, dar i-au mai dat câteva luni. Dar a venit înapoi. Îți dai seama!

GUȚA (care a trecut ea acum la spălatul lui Sile)

SILE: – Toarnă-mi apă rece!

GUȚA (îi toarnă, în extaz): – Doamne, cât poți fi de bărbat.

SILE (Un zâmbet bărbătesc îi înfiorează fața)

GUȚA: – Bătura... băutura... Uite la popa Hârț al nostru, îngroapă morții în vie. Pe măsură ce mai moare unul, mai scoate câte un butuc pentru un loc de veci... Da', an de an face câteva sute de litri de vin din cimitir. Da câte nu face. Trebuia să meargă la o înmormântare, a lui nea Ion de ținea cârciuma, c-a intrat Gigi Grozavu cu calul în cârciumă și i-o crăpat capul, ei, și popa Hârț s-a oprit pe drum la Vasile a lui vară-ta și acolo l-a uitat Dumnezeu. Ba, altădată s-a mai pus și pe făcut colivă pe bani de-o vindea la oameni, ca să nu-ți mai spun că lua lumânări cu 400 kilu și le dădea cu 700. Sau când a sfințit casa lui Sandu Nifon, beat criță, popa Hârț a pocnit câinele din curte cu sfânta Cruce. Și când o fost să-i pupe crucea și icoana, le-o spus să-și pupe câinele în fund, fiindcă crucea i-o picat sub lemne. Dar l-a înțărcat primarul... alt bandit... Că l-a pus și pe el de pază... cu toporișca.

SILE: – Vezi, de-asta nu va fi pace și înțelegere între români, că popii se ocupă de toate alea numai de ce trebuie nu...

GUȚA: – Să nu vorbești cu păcat... Dar să știi că eu... de-atâta singurătate și frică...

SILE (presimțind ceva grav, o oprește din spălat) (O privește fioros)

GUȚA: – M-am bio-ener-gi-zat.

SILE: – Ce-ai pățit?

GUȚA: – O venit o doamnă, da, doamnă, de la Chișinău care mi-a spus că am niște puteri extraordinare... dar că eu nu știu de ele...

SILE: – Poate de cât dor ți-a fost de mine...

GUȚA: – Poa'. Dar să știi că nu mi-a fost ușor singură...

SILE: – Ce vrei să spui?

GUȚA: – Că tu parcă nu știi... spuneai că ai avut și radio și televizie și... ziare... Lumea s-o-nrăit... Că numai eu știu cum te-am așteptat... ani în șir... să vii cu pâinea de la București...ani în șir... Sile.

SILE (cu-ale lui): – Nu mai plânge femeie... Spune ce-ai pe suflet. Oamenii s-au înrăit... știu...

GUȚA: – Îl știi pe Vasile... Popescu... de se dușmănea cu Nonu... Doi ani s-a tot gândit cum să-i facă felul... și numai că într-o zi i-a aruncat casa în aer cu trotil din al doilea război mondial.

SILE: – Da ție... ție... ce rău ți-a făcut... sau ce ți-a făcut?

GUȚA: – Doamne ferește! Cum să se apropie el de mine! Că-l belem de viu!

SILE: – Îl beleai, îl beleai... Că ești slabă... ești femeie... Că era unul la pușcărie care și-a bănuț nevasta și a bumbăcit-o și a băgat-o în frigider... Și-a lăsat-o acolo până n-a mai mișcat... Vezi, femeie...

GUȚA: – DA! Dar singurătatea m-a înrăit!

SILE: – Ce să te-nrăiască... că numai ce-am ieșit eu și-au adus doi țigani... care au violat o femeie... în Săptămâna Patimilor... 9 ore...

GUȚA: În Săptămâna Patimilor?

SILE: – Da. 9 ore, femeie... 9 ore... Dar erau doi...

GUȚA: – Că tot în Săptămâna Mare o fată de 12 ani, oarbă din naștere, a început să vadă... Când a venit maică-sa să-i aducă de mâncare, că stătea la bunică-sa, fata, care n-o văzuse de la naștere, a luat-o de mâini și i-a spus: *Ești cea mai frumoasă femeie din lume!* Îți dai seama...

SILE: – Lasă poveștile astea. Mie să mi-o spui pe-a dreaptă... (Îi dă cu apă)

GUȚA (uimită de gestul lui Sile, care în fond vroia s-o spele cu apă de săpun): – Doamne, dar ce-ți veni Sile...?

SILE (continuând s-o stropească mai amenințător): – Dacă îmi ascunzi ceva și aflu... să știi că...

GUȚA (începe să-l stropească și ea): – Sile...

SILE (ca s-o mai îmbuneze): – Aveam acolo unul... vecin de pat cu mine...
Tică... care când i-a spus nevasta că vrea să-l părăsească... i-a mâncat nasul...

GUȚA: – Doamne, biata femeie...

SILE (care s-a ridicat din cadă și s-a apucat s-o ștergă pe Guța cu un prosop mare alb): – Da stai să vezi altul... Miron... tată a opt copii... în miez de noapte... într-un personal pustiu... a încercat să violeze... o femeie... mamă a șapte copii. A amenințat-o cu cuțitul... da după ce i-a tăiat chiloții și dresul... și a văzut în ce hal sunt... s-a lăsat păgubaș...

GUȚA: – Tu râzi... Dacă mi s-ar fi întâmplat mie?

SILE: – Că de-aia-ți povestesc, ca să-mi spui... Da nici femeia nu s-a lăsat... S-a apucat să țipe și ca printr-o minune au auzit-o și l-au arestat pe Miron. Ea a făcut plângere la Poliție... dar nu pentru ce nu i-a făcut, ci pentru despăgubiri... 1.000 de lei chiloții și 600 dresul... Bietul Miron nu mai avea nici o lețcaie, că mai plătise o amendă, că se urcase fără bilet în tren...

GUȚA: – Bine măcar că nebuni ca ăsta stau în pușcărie...

SILE: – Adică și eu aș fi fost un fel de nebun?

GUȚA: – Eu zic că ăștia răi... Că tu... nici acum nu știi de ce te-au închis? Sile... tu nu vrei să-mi spui... că pâine tot n-ai găsit...

SILE: – Tu mă-nțelegi, femeie, că m-a prins revoluția și m-au arestat...

GUȚA: – De ce chiar pe tine... Tu ai făcut altceva...

SILE: – Ce să fac, Guța? Că mă știi om la locul meu... Erau acolo de strigau, aruncau cu pietre... Și până să mă dezmeticesc, hop în dubă și gata.

GUȚA: – Sile, Sile... așa o fi! Dar ai stat prea mult.

SILE: – Dar dracu o știut că-s revoluționar... Arăt eu a revoluționar... Că n-am făcut politică nici înainte...

GUȚA: – Păi dac-ai fost închis ca revoluționar... poate îți dă un certificat acolo, să mai primim și noi ceva pământ mai mult...

SILE: – Alea s-or fi dat cât am stat eu la pușcărie... Lasă, data viitoare...

GUȚA: – Că puteai scăpa și tu cum o scăpat Vică de la birt... Că nu știu ce i-o cășunat într-o zi că nu le mai dă de băut la polițiști. În 6 zile i-au făcut patru dosare penale. Dar tot s-o liberat c-o plătit coțiune 750.000 de lei...

SILE: – Da! Că-i avea. Dar mie cine să-mi plătească cauțiune?

GUȚA (care a trecut ea acum la ștersul lui Sile cu un prosop mare albastru):
– Banii... banii... Că pe 100 de lei s-a prăpădit și Lică...

SILE: – Care Lică?

GUȚA: – Saxofonistul!

SILE: – A murit Lică.

GUȚA: – Nu chiar. Cânta el într-o zi pe stradă, la oraș, cu Miluță, ăla de bate toba, și numai ce vine unu' și-l roagă să-i cânte o melodie turcească. Lică nu... că nu știe... Ăla, că-l roagă, că-i dă 100.000 de lei... Se pune să i-o fluiere ca să-l învețe pe Lică... Lică, că nu și nu și nu... Și numai ce se pune ăla cu parul pe el... de l-o făcut una cu pământul.

SILE: – Mă, mă! Da ăștia de-afară îs mai răi ca ăia dinăuntru. Știam eu! Știam eu!

GUȚA: – Stai numa'. Că la un dans de-o fost la noi, Mișu, surdomutu, l-a înjunghiat pe Lae, numai că i s-a părut lui că din cum mișca buzele, l-a înjurat de mamă... Toți or înnebunit... Toți... Și eu trăiam în mijlocul lor. De parcă și la copii li s-au întunecat mințile. Băiatul primarului, Mircea, cu alt coleg de-al lui dintr-a noua s-or dus acasă la aia de-i frumoasă foc... Alina sau Adina... Și, vezi Doamne, fiindcă fata nu le-a deschis ușa, i-au dat foc casei. Banditul ăla de primar a aranjat tot... Că dacă-ți mai spun una cu primarul, înlemnești...

SILE: – Da ce-i cu zgomotul ăsta?

GUȚA: – De la bloc...

SILE: – La ora asta?

GUȚA: – Stai liniștit. Ăsta-i blocul Lenin. Așa i-or spus țiganii de s-or mutat în el. Da nu s-au mutat numai ei... că și-au adus și caii... și i-a învățat să urce în apartamente...

SILE: – Caii!?!?

GUȚA: – Caii, cum auzi. Că și caii ăștia parcă-s cu necuratul în ei. Nu crezi că i-am văzut încălecați... doi armăsari...

SILE: – Doi armăsari...?

GUȚA: – Da las-o pe asta, că ți-am început cu primarul și cu haita lui de comuniști, că tot ăia de-or fost sunt și acum... Cu ei m-am luptat și mă lupt... Sile.

SILE: – Lasă că acum am venit acasă.

GUȚA: – Da... Sile dar la noi se face agricultura cea mai prima din lume...
AGRICULTURĂ ȘI ZOOTEHNIE ÎN NOCTURNĂ.

SILE: – Da asta ce mai e?

GUȚA: – Să stai și să te crucești... La noi noaptea se măsoară pământul, că așa vrea primarul, ca să fure mai ușor...

SILE: – Să măsoare pământul noaptea! Așa ceva n-am mai auzit.

GUȚA: – N-aveai cum, Sile, că acolo la pușcărie toți bandiții sunt cumiți, dar aici în libertate... Libertatea e grozăvia grozăviilor... Nu crezi tu că aud eu într-o zi niște zbierăte de țî se rupea inima... Alerg și eu și alți oameni... Zbieretele veneau dinspre fermă... Că la lichidare ei și-au luat tot... Și vaci și porci... că porcii zbierau... că nu le dădea de mâncare. Și numai de la o vreme nu mai țîpă porcii. Măi, ce le-o fi făcut, că de mâncare n-aveau cum să le dea, că-s puturoși și domnoși...

SILE: – I-au tăiat...

GUȚA: – Nici vorbă... Îi țîneau pe întuneric ca să creadă porcii că-i noapte și să nu ceară de mâncare.

SILE: – Măi, femeie. Uite că mă trecură fiorii, și acum mă trece o...

GUȚA: – Stai că-ți dau o sticlă!

SILE: – Sticlă? Tu chiar crezi că-s bolnav, nebun?

GUȚA: – Sile, nu glumesc. Fă în sticlă!

SILE: – Te văd că ești hotărâtă. Adu sticlă și nu mă mai privi așa. (Ia sticla și trece dincolo).

GUȚA (tare): – Doamna aia, Raisa, de la Chișinău, de care ți-am mai spus, prescrie pentru bolnavii de cancer consumarea urinei proprii. Dacă beau lichidul proaspăt și bolnavii de ciroză, prostată și psoriazis se vor face bine.

SILE (uluit, apare cu sticla aproape plină): – Eu sunt sănătos tun. Doar n-o să-mi spui că de întoarcerea mea facem chef cu pișat...

GUȚA: – Cu urină, Sile, u-ri-nă... (îl privește foarte concentrată) Sile tu trebuie să ai încredere în mine... că eu te-am iubit... te iubesc și te voi iubi... Simți...?

SILE: – Simt că te uiți crunt la mine...

GUȚA: – Sunt concentrată, Sile.

SILE: – Lasă-te la vatră, Guța, că am sosit acasă... Nu trebuie să te mai războiești.

GUȚA (continuând să-l privească foarte concentrată): – Să nu-ți fie frică de mine, Sile... Mie o să-mi spui tot, Sile...

SILE: –Mi-au dat drumul, fiindcă era prea mare înghesuiala, acolo! România este pe primul loc în Europa la înghesuiala din penitenciare... Și să știi că mie nu mi-e frică de nimic atâta timp cât Marele Tribunal al Închisorii m-a găsit nevinovat. Ultima dată Marele Tribunal s-a întrunit la sfârșitul lunii ianuarie, când un deținut care lucra la bucătărie a fost prins încercând să dosească trei litri de ulei. Completul de judecată format dintr-un președinte în persoana lui Vasile Leonaș de 47 de ani condamnat la 18 ani pentru viol și crimă, un procuror și un avocat, ambii fiind deținuți condamnați pentru omor, a analizat cazul, iar sentința a fost, ținându-se cont că deținutul în cauză era la prima abatere, retragerea pentru o perioadă de timp a dreptului de a primi și a trimite cărți poștale și de a primi vizite. Comandantul închisorii a luat la cunoștință hotărârea completului de judecată și s-a conformat acesteia. Uită-te la mine!

GUȚA: – Mă uit!

SILE: – Ai putea să crezi despre mine că am încercat să evadez... Vroiam doar să te văd și mă întorceam... Mă crezi?

GUȚA: – Te cred.

SILE: – Împreună cu doi tovarăși am luat trei țevi lungi și am sărit de pe o hală, peste un zid. Unuia i s-a îndoit prăjina și a căzut, celălalt s-a speriat când a început să se tragă. Numai eu am reușit să trec peste zid. M-au prins însă niște țigani și m-au adus înapoi, pentru recompensă. Apoi am început să săpăm un tunel cu o cazma cu coadă scurtă și puneam pământul într-un decantor. Tunelul nu a fost prea lung. Doar vreo 11 metri. L-am terminat în septembrie și am ajuns în oraș odată cu minerii. Ne-au arestat iar. Apropie-te!

GUȚA (se apropie)

SILE: – Vezi ceva pe fruntea mea?

GUȚA (privindu-i atentă fruntea, chiar pipăind-o): – Al treilea ochi.

SILE: – Nu. Speram ca la fiecare început de an sau de ziua onomastică a președintelui Ion Iliescu să se dea un decret să ne pună în libertate

sau măcar să ne reducă pedeapsa. Cum președintele n-a dat nici un decret mi-am tatuat pe frunte: *Jos Iliescu!* Nu am nimic cu politica lui, dar mie trebuia să-mi dea drumul. Eram nevinovat. Guța. Tu mă crezi, nu? Eu îți vreau doar binele. Guța. Uită-te la mine: Simți ceva?

GUȚA: – Asta te întreb eu de un sfert de oră!

SILE: – Te rog să-mi răspunzi sincer. Simți că ți se ridică părul pe ceafă?

GUȚA: – Nu!

SILE: – Înseamnă că atunci nu vreau să te violez. Dar dacă ar vrea cineva să te violeze să știi că ți s-ar ridica părul pe ceafă. Dacă bărbatul te amenință cu un cuțit sau altă armă periculoasă, trebuie să aștepți momentul pentru a ataca. Trebuie să-l lovești în ochi sau nas, la gât sub mărul lui Adam, la plex, testicule și genunchi. Dacă nu poți să aplici nici una din aceste lovituri, trebuie să stai de vorbă frumos cu dobitocul și să-i explici că ești bolnavă de SIDA. Singurul tău ghinion ar fi ca el să aibă un prezervativ.

GUȚA: – Sile! Tu ai auzit de Furadan?

SILE: – Nu. Dar de ce țiți, că sunt lângă tine.

GUȚA: – Când spun Furadan intru în legătură cu morții noștri... cu țărani care au murit pe câmpurile de porumb, fiindcă n-au purtat măști și mănuși de protecție. În timp ce țărani mor, primarul își petrece concediul în Franța. După zece zile de la prima moarte, Guvernul nu a deschis nici o anchetă, iar Poliția și Procuratura nu au făcut cercetări în comună. Ogoarele au rămas în voia soartei. Și-abia ce ni le dădură, cu chiu cu vai, mai mici, prăpădite. Singura noastră speranță a rămas bunul Dumnezeu.

SILE: – Guța!

GUȚA: – Dacă nu ești vinovat să nu-ți fie frică!

SILE: – Guța!... (Un prosop zboară prin cameră.)

GUȚA: – Nu-ți fie teamă. E sub controlul meu. La Timișoara o femeie vorbește zilnic cu Dumnezeu prin intermediul unui pendul. Femeia poate vorbi cu morții și vindecă bolile. (prin aer plutește un ceas).

SILE: – Unde o fi ceasul? Cât o fi ceasul? Trebuie să ne culcăm!

GUȚA: – La mănăstirea Sihăstria unei femei i s-au scos dracii. Slujba de scoatere a dracilor a fost înregistrată pe dischetă de calculator. După tratament, vocea și expresia feței îi erau complet schimbate.

- SILE:** – Dacă-mi citești gândurile, să știi că nu sunt ale mele. Sunt povești pe care le-am auzit în pușcărie. Nu sunt ale mele.
- GUȚA:** – Vorbește, Sile. Vorbește. (O mulțime de obiecte din casă au traiectorii și poziții ciudate. Se aud de asemenea zgomote stranii)
- SILE:** – ...Nesatisfăcut de prietena lui, care era cu mult mai tânără, Leon și-a violat cele trei fiice și a trăit cu ele doi ani... (zgomote, lumini) Lângă Buzău a fost găsită violată și aruncată pe câmp, o tânără neidentificată... Ademenită cu câteva bomboane o fetiță de cinci ani a fost victima unui viol... După ce a fost la discoteca din sat cu logodnicul, o elevă s-a retras într-o clasă cu acesta. Tocmai când prietenul ei îi mărturisea eterna sa iubire, a fost violată de doi tineri pe una din băncile școlii, până înspre ziuă.
- GUȚA:** – Ajunge, Sile. Mă doare capul. Nu pot lua toate păcatele lumii asupra mea.
- SILE:** – În prezența soției, unul și-a bătut amanta cu băcătorul de covoare, apoi a violat-o. Nevasta era complet indiferentă... (vocea îi e în creștere. Vorbește ca de pe alt tărâm) După ce și-a condus nepotul care pleca în armată, mătușa a fost violată de prietenii lui... Un tânăr navigator a fost mușcat de penis de o profesoară... La bordul unei nave sub pavilion cipriot au fost capturate opt prostituate din România... Sub amenințarea cuțitului o elevă a fost răpită și violată animalic. Deși a strigat după ajutor, nimeni nu a intervenit!... Un handicapat mintal și un minor au vrut să violeze o bătrână de 92 de ani...
- GUȚA:** – Tu nu ești vinovat, Sile... Odihnește-te...
- SILE:** – 92 de ani...
- GUȚA:** (îl conduce cu foarte multă ușurință, aproape în zbor, pe Sile, în pat, și-l culcă)
- SILE (culcat):** – Mitică a fost arestat pentru delapidare și a stat jumătate de an într-un picior. Când a sărit pe fereastra sufrageriei pentru a scăpa de arestare a suferit o fractură la căcăiul piciorului drept. O jumătate de an nu i s-a făcut nici o intervenție chirurgicală... și bietul om a stat într-un picior...
- GUȚA:** – În tot acest timp n-ai simțit mângâierile mele... Toate ți le-am transmis... Lucram pământul și mă gândeam că ești tu... te curățam de buruieni, te săpam ușor, te udam... te însămânțam... eu puneam semințe de roșii și ieșeau flori, eu puneam semințe de ardei

răsăreau sânzienne... În noaptea marelui mucenic Gheorghe am văzut cum înfloreau nucii... Am știut că vom avea noroc în dragoste toată viața. Nucul era bogat așa că vom avea noroc și la bani...

(văzând că omul ei a adormit buștean, Guța se întoarce pe partea ei de pat și așa goală-goluță, privește fericită spre luna care îi intră pe fereastră. Dintr-o parte a scenei apare Amedeo Păunescu, doar în lenjerie de corp, cum l-a lăsat mașinistul cel tânăr. E ușor amețit de băutură. Ajunge în dreptul geamului deschis de la locuința familiei Trandafir. Se uită și nu-i vine să creadă. În raza de lumină a lunii... Guța, goală-goluță. Sare gardul cu multă dificultate, mai apoi geamul și mai minunându-se o dată de frumusețea Guței se furișează în pat, în dreapta ei, mai exact între Sile, care era în penumbră, și Guța. Începe să o mângâie lin și chiar să o sărute. Amedeo simte la început că două mâini răspund chemărilor sale de dragoste. Mai apoi, încă două. Deci în total patru. Guța crede că e Sile, Sile crede că e Guța. Țâșnește la timp din strânsoarea caracatiței amoroase. Cei doi, treziți ca de trăsnet, urmăresc trecerea în relanti a geamului de către Amedeo și mai apoi a gardului.

Sile și Guța se privesc. Apoi privesc amândoi spre sală. Muzica (*Intră luna pe fereastră*) crește până la închiderea cortinei.

EPILOG SCRIPTIC

Pentru a oferi un confort maxim deținuților, se vor construi 13 pușcării de 5 stele. Se vor crea astfel 2.500 de locuri noi. Fiecare celulă va avea WC și cadă. Pușcăriile vor consta din blocuri de beton STAS de câte două etaje, care vor putea fi aranjate în raport cu configurația terenului. Între cele 3-4 corpuri ale unui penitenciar, trecerea se va face aerian - prin pasarele de sticlă - sau subteran - prin tunele de beton.

MOTTO: *Pe-un picior de play...*

PICIOR ȘI CLOPOT
dramatizare după sculpturile
omonime ale D-lui Ștefan Călărășanu
și picturile D-lui Tică Răducanu

PERSONAJE:

Picior

Clopot (și alte efecte muzicale)

Soso

Tică

Paranteză

Public, rude, prieteni, muze, elevi și studenți.

PARANTEZA: – Acțiunea piesei se desfășoară în galeria HELIOS din Timișoara, unde are loc un vernisaj. Artiștii plastici Soso și Tică, paralizați de emoții, execută un dans mecanic discret, cu toate organele din dotare, fiecare în nișa lui. Numerosul public este alcătuit din: D-na și d-șoara Călărășanu, rudele sculptorului din Severin, vecini din Piața Plevnei, precum și boschetarii de pe strada Chopin. De asemenea un grup timid de lugojeni, iar din Timișoara: doi croniciari mustăcioși, trei pictori invidioși și patru sculptori ranchiunoși și multe muze... Rudele din Severin au ca semne distinctive câteva damigene de vin, iar grupul din Lugoj, cinci sticle de țuică. Publicul din Timișoara are o nepotolită sete de cultură. Prin machiaj, pe fețele tuturor se citește multă admirație și interes.

PICIOR: – Clopoțel! Tu vezi câtă lume e!?

CLOPOT: – Picioruș... picioruș... sunt mut de uimire...

PICIOR: – Ți-am spus eu că dacă scăpăm de raclaj ajungem la vernisaj!

CLOPOT (scuzându-se): – O, mamă, dulce daltă!

PICIOR (și el): – Și tu, ciocan, tată diafan!

CLOPOT: – Ce bine era în intimitatea atelierului...

PICIOR: – Doar mângâierile tatălui și sărutările mamei...

CLOPOT: – O, mamă, dulce daltă!

PICIOR: – Și tu ciocan, tată diafan!

AMÂNDOI: – Mulțumim, Ție, Soso-zeule!

PARANTEZĂ: – Fața zeului Soso se umple de lumina Heliosului. Îi privește cu blândețe și le zâmbește din colțul gurii. Prea-fericitul

Tică e ușor stresat de protocolul botezului, pipăie plicurile cu daruri. Unii-alții dau chiar să plece...

CLOPOT: – Sunt un mic clopoțel și trebuie să mă hrănesc nițel...

PICIOR (dă și el să facă versuri): – Clopoțel... clopoțel... și eu la fel!

CLOPOT: – Mi-au mai trecut emoțiile. Încep să-mi placă oamenii.

PICIOR: – Și când te gândești că am fost creați pentru plăcerea lor!

CLOPOT: – Simt cum mi se dezleagă limba. În curând o să dangăn!

PICIOR: – Mă-mpleticesc ușor, ușor, \Cum îi stă bine la picior!

CLOPOT: – Vorbim în versuri! Gata!! Suntem artiști!!!

PICIOR: – Stai ușor! Nu vezi că Tică și Soso sunt triști?

PARANTEZĂ: – Clopot și picior cresc într-o oră cât alții-ntr-un an. Na, că am început să fac versuri. Dați-mi și mie suseta. Da!! Lucrurile... pardon, lucrările au început să prindă viață. Clopoțel a devenit ditamai Clopot... Picioruș este acum Herr Fuss, iar natura moartă a prea-bucurosului Tică a început să freamăte: fluviile cântă... pădurile murmură... munții fredonează!)

CLOPOT: – Ce bine e în mijlocul naturii!...

PICIOR: – Totul e s-o bați cu piciorul.

CLOPOT: – Pereții nu mai sunt pereți, sunt munți...

PICIOR: – Oamenii sunt ca și copacii semeți din păduri...

CLOPOT: – Iar izvoarele sclipitoare de pe fruntea Soso-zeului se transformă în râuri...

PICIOR: – Care se adună în fluviile prea-voiosului Tică!

CLOPOT: – Doamne! Așa îmi vine să dangăn: bing-bang, bing-bang...

PICIOR: – Și mie îmi vine să lipăi: lipa-lipa, lipa-lipa...

PARANTEZĂ: – De-acum totul trăiește! Totul e verde, dar mai puțin înțelept. Vorba francezului: vert ni sage! În zgomotul prelung al clopotului, publicul își va îndrepta picioarele spre zeul Soso și spre prea-zglobiul Tică. Felicitări, pupături, îmbrățișări, bătăi pe spate, ocheade, animație, oameni care vin, vin, vin, țuică, coniac și sărățele. Atmosferă extraordinară. Va fi o beție cruntă. Mai cruntă decât situația culturii. În jurul clopotului din Piața Traian, picior de om. Ce mai, un succes fantastic. Și totul învăluit în dulcea ironie a prea-jovialului Tică. Aplauze!

Celor care și-au păstrat puritatea nealterată

HOMO HOMINI LUPUS
(Adevărata poveste a Scufiței Roșii)

Pretext teatral cu muzică, balet, pantomimă, pictură, film, fotografii,
euritmie, etc.

ACTUL I
(Bunicul & Bunica)

Scena 1
(Ultima noapte de dragoste...)

Într-un decor cu iz comunist (steaguri, lozinci, steme) în acordurile *Internaționalei* - Bunicul și Bunica, tineri, se iubesc animalic, adică cu gingășia, perversitatea și intensitatea de care sunt în stare doar animalele: pisicile, câinii, cocoșii de munte, păunii, guguștiucii, etc.

Scena 2
(Dimineața plecării la război)

După nemaipomenita noapte de dragoste, Bunica îl pregătește pe Bunic de plecare. Bunicul este foarte nervos, mai întâi din cauza celui de-al doilea război mondial și mai apoi Bunica... În consecință, o maltratează pe Bunica, care, cu o frenezie masochistă, rabdă și lucrează. Într-un sfârșit, Bunicul pleacă. Bunica hohotește de plâns și de dorință.

Scena 3
(Prima noapte de război)

Prin casa Bunicii trec plutoane, grupuri izolate, luptători izolați care o violează, care cum apucă, fiecare lăsându-i ba o haină, ba ceva mâncare sau de băut, cosmetice, etc.

Într-un târziu, în virtutea masochismului, Bunica se gătește, așteptând cu frenezie următorii agresori.

Scena 4
(Bunicul se întoarce de la război)

Bunicul e foarte rănit. Bunica profită de situație și-l îngrijește cu un sadism infernal. Bunica e gravidă. Conform obiceiului, plutoanele și soldații mai trec și profită de bunica, dar aceasta îi curăță cu armamentul din dotarea

Bunicului. Bunica se dovedește a fi o luptătoare strașnică. În toiul luptei naște. Când Bunicul vede că are o fată, o pocește iar pe Bunica și se cară!

ACTUL II

(Mama)

Scena 5

(Modus vivendi)

Conform obiceiului, apar noi grupuri de războinici care o violează pe bunica, de data aceasta sub privirile disperate, apatice... și din ce în ce mai interesate ale Mamei (copil).

Scena 6

(Modus amandi)

Grupurile de războinici devin din ce în ce mai rare și mai reduse. De data aceasta este violată Mama (fetiță). Bunica este total nemulțumită, însă se obișnuiește cu situația. Va privi și se va apuca de băutură. Un personaj straniu (presupunem că ar fi Bunicul, dar la fel de bine poate să fie și Lupul) dă târcoale casei.

Scena 7

(In vino veritas)

Între Mama și Bunica are loc o ceartă groaznică, presărată cu invective, băutură, lovituri, tras de păr, scuipat... Drept pentru care Mama își face bagajul și se cară. Bunica o ajută aruncând după ea câteva lucruri trebuincioase. Apoi se așază la oglindă și se aranjează fredonând *Internaționala*. Poate, poate...

Scena 8

(Pohta ce-am pohtit)

Ne aflăm în casa Mamei. O casă cochetă, aranjată cu gust de Mama din dorința de a avea un cămin al ei. Brusc apare Bunicul. O pohtește și chiar o are pe Mama (nici unul din ei neștiind în ce grad de rudenie se află). Noroc că apare Lupul, care o salvează. Între Bunic și Lup are loc o bătaie groaznică, Timp în care Mama se aranjează cât se poate de calmă și încrezătoare. Într-un târziu, Bunicul fuge și Lupul devine... amantul Mamei.

Scena 9
(Sângele apă nu se face)

Într-o noapte de dragoste a Mamei cu Lupul, apare o umbră care se dovedește a fi Bunica și care dă, curioasă și excitată, ocol casei cu zorele. Într-un târziu, o lovește amokul și începe să plângă îngrozitor. Mamei i se face milă și o primește în casă. O omeneste, o primenește, o lasă... cu Lupul și pleacă (probabil la serviciu!).

ACTUL III

Scena 10
(Dracula)

Bunicul îmbrăcat în vânător stă la pândă în pădure. Un grup de copii trece prin pădure. Bunicul ochește și trage cu gloanțe tranchilizante într-o fătucă. Copiii pleacă și nici nu sesizează lipsa fetei.

Bunicul-Vânător o culege de pe potecă, o violează ușor, după care îi descoperă lin gâtul și-și înfige colții în vena cavă.

Scena 11
(Istoria se repetă)

Mama se întoarce acasă cu de-ale gurii. E puțin gravidă. Bunica stă cocoțată în vârful patului, e bine dispusă, bea și dă ordine! Mama mai lucrează ce mai muncește, face o criză groaznică și o evacuează pe Bunica.

Scena 12
(Homo homini lupus)

Grupul de copii se întoarce. Însă de data aceasta e noapte. Ei au lanterne. Caută fata pierdută. Lupul îi împrăștie, îi violează pe rând și mai apoi îi trimite la cerșit, după ce bineînțeles i-a schilodit.

Scena 13
(Ce ghinion!)

Bunicul-Vânător vine la Mama. Cere de mâncare și de băut. Când să mai ceară ceva... constată că e gravidă. Mama, de ciudă, naște în fața lui! Bunicul suportă scena, cu excepția faptului că... noul născut e fetiță. Își ia sticla, arma și pe-aici ți-e drumul!

Scena 14
(S. cu fița roșie!)

Apare Bunica, care e foarte bucuroasă de nașterea fetiței. O leagănă și-i cântă cântece tematice! Mama e înduioșată. Se împacă cu Bunica și trag o beție pe cinste, care, din păcate, e întreruptă de plânsetul Scufiței Roșii, pe care o liniștesc cu metode absolut nepedagogice.

Scena 15
(Chiar și Jimmy Hendrix)

Grupul de copii cerșetori revine la Lup. Lupul îi invită la o partidă de aurolac. În toiul dezmățului, apare Bunicul-Vânător, care profită cum știe și cum mai poate și el...

ACTUL IV
(Adevărata poveste a Scufiței Roșii)

Scena 16

(Urmează-ți foamea!)

Mama trebăluiește în bucătărie. Din bucătărie irump valuri de aburi bine mirositori. Scufița Roșie e în bikini și ascultă muzică. Chiar și dansează. Mama o strigă să se pregătească să plece la Bunica cu de-ale gurii. Scufi nici n-aude. Se iscă o ceartă, adică, mai exact, mama face o criză. Excitați de mirosuri, apar dintr-o parte și alta a scenei Bunicul-Vânător și Lupul. Lupul cochetează cu Scufi, care-l și vede și-i trimite bezele. Bunicul cochetează cu mâncarea. Scufi se îmbracă sumar, ia coșulețul și, în momentul în care iese, Bunicul intră peste Mama.

Scena 17
(Je t'aime, moi non plus!)

Într-o poieniță, Lupul se îndoapă cu toate cele din coșuleț. Scufi îi face avansuri teribile, dar Lupul n-are timp de așa ceva, acum. Prin poieniță trec alergând și hârjonindu-se Mama și Bunicul-Vânător. Scufi se enervează groaznic și are o ultimă tentativă asupra Lupului. Eșec total. Pleacă înjurând. Apare, foarte cochet îmbrăcată, Bunica. La anii ei își va spune cuvântul experiența. Îi toarnă vin Lupului, îi face vânt, îl masează. Ce mai, îl ademenește cumplit și acesta o urmează hipnotizat. Desigur, la casa ei din pădure.

Scena 18
(Unde ești copilărie?)

Scufi se întâlnește cu ceata de copii, care prizează aurolac. I se face milă de ei și le face injecții cu droguri. Îi costumează în îngerăși și se îndreaptă spre casa Bunicii.

Scena 19
(I-auzi una, i-auzi două!)

În casa Bunicii cheful e în toi. Mama dansează cu Bunicul, iar Lupul cu Bunica. Mama sesizează la un moment dat că vin copiii cu Scufi. Se

ascunde cu Bunicul sub pat. Bunica intră cu Lupul în pat. Intră Scufi și copiii. Urmează un dialog infernal între Scufi și Lup. Scufi dă la o parte pătura și o descoperă pe Bunica. Îi scoate de sub pat pe Mama și Bunicul. Sub amenințarea armei toți încep să recunoască toate cele ce le-au făcut și astfel adevărul iese la iveală. Se recunosc toți și află cu stupefație că sunt neamuri. Happy-end-ul e ușor tulburat de sinuciderea lui Scufi. Se trece însă foarte ușor peste acest moment și se intonează un imn adresat copiilor, în timp ce aceștia, drogați, pleacă la cerșit în sală.

**CORTINA
ROȘIE
CADE
PESTE
SCUFI.**

O NOAPTE PIERDUTĂ
D'ale lui Caragiale

PERSONAJE:

Conul LEOnida
Coana EPHIMITA
Spiridon, Ric Aventuriano
Cetățeanul turmental
Ipingescu
MITZA
Mateiu Caragiale
SAPHTA
GALIBARDI
AgaMITZA DandaNACHE

Lumina sălii se stinge treptat. Pe heblu, vocea crainicului va începe să recite CRONICARUL (de Mateiu Caragiale), urmând ca, pe parcursul recitării, lumina să ajungă la intensitatea necesară scenei:

Cu ușa zăvorâtă, în dosnica chilie
În care raza zilei se cerne tainic, lin,
Departa de-orice zgomot, ferit de ochi străin,
Bătrânul amintirea își deapănă, și-o scrie.

An după an înșiră, domnie cu domnie,
Rănit de soartă însă, de părtinire plin,
El pana-nverșunată își moaie în venin,
Ca-n viitor izvodu-i mai mohorât să-nvie
Acel veac de restriște cu sângerânde zări.
Iar asupritorii batjocuritei țări,
Amarnic îi hulește în măiestrite rânduri
Și-i tremură-atunci mâna de patimă, dar când
Răsare printre umbre domnița cu chip blând,
Mișcat închide cartea și cade trist pe gânduri.

Fundalul scenei este iluminat cu un roșu-sângeriu. De-a dreapta scenei, după recitarea crainicului, se va aprinde lumina discretă a laboratorului liric al lui Mateiu Caragiale. Dinspre fundalul scenei de-un roșu-sângeriu va înainta, spre colțul lui Mateiu, Domnița cu chip blând (Saphta).

MATEIU:

Verzi-tulburi ochii-i galeș revarsă pe sub gene
Ispita pătimașă și doru-nveninat,
E-naltă, cu păr galben, cu mersul legănat,
În grelele-i veșminte pășind măreț și-alene.

Mișcările-i sunt line, molatice, vicleane,
Și dulcele-i grai curge duios și răsfățat,
Dar, cine-i cată-n față se perde săgetat
De negrul arc ce-mbină trufașele-i sprâncene.

Muiată-n nestimate și-n horbote de fir,

În mâna-i - spelbă floare de ceară străvezie -
Ea poartă pe subțirea năframă nerămzie

Ca un potir de sânge un roșu trandafir -
Și, tot ca el, rănită în plină tinerețe,
Tânjește, se-nfioară și moare de tristețe.

SAPHTA:

Iar când, sfioasă umbră, prin ceața rece-a serii
Purtându-și trista taină, de gânduri chinuit,
Târziu te vei întoarce înfrânt și istovit,
Spre casa părăsită în văile uitării,

Tu, cel ce-ai cules floarea spinoasă-a-străinării
Și-a ei mireasmă-amară cu patimă-ai sorbit,
La-ndemnul Amintirii ce-n prag ți-a răsărit,
Nu te lăsa ca pradă să cazi înduioșării

Zadarnice. Respinge deșarta-i mângâiere
Și oricât de adâncă ar fi a ta durere,
Trufia nu ți-o pierde, rămâi nepăsător,
Nu te opri, nu plânge, și dacă-ți stau morminte
În drum, treci peste ele, înnăbușe-al tău dor,
Și-n neagra noapte pleacă, cu fruntea sus-Nainte.

Lumina se stinge încet pe colțul lui Mateiu, dar în aceeași măsură se aprinde pe spațiul de joc central.

SPIRIDON (singur, intră din dreapta sălii, făcându-și o țigară): – Măă! al dracului rumân și jupânul nostru! Bine l-a botezat cine l-a botezat *Titircă Inima rea*. Ce are el cu mine? Zău! biata cocoana și cu nea Chiriac! cu ei mai am noroc, ei mai mă scapă de afurisitul, despre partea lui Jupân Titirică Inima-Rea, halal să fie de oasele mele! m-ar cotonogi. Ieri săptămâna, când s-a întors de la grădină cu cocoanele, m-a găsit deștept: *Bravos, musiu Spiridoane!* zice, nu te-ai culcat până acuma; mâine dimineață jupânul săracul să deschiză prăvălia; ai stat până acuma să bei la tutun, ai? – Nu,

jupâne - zic - *da dacă nu mi-e somn. – Nu ți-e somn, ai? stai că-ți fac eu ție poftă de culcat!...* Bietul nea Chiriac m-a scăpat, că luase pe sfântul Niculae din cui... Ieri seară m-a găsit dormind: *Bravos, musiu Spiridoane!* zice, *dormi, ce-ți mai pasă! tutun ai tras destul, acum te-ai pus să tragi la aghioase; trai, neneaco, cu banii băbachii.* – *Nu, jupâne, da dacă mi-a fost somn, zic. Somn, ai? Te trage traiul ăl bun la somn!* (Auzi, cu sfântul Niculae trai bun, cădea-i-ar bunul pe inima lui jupânul!) *Tragi la somn? Stai că am eu leac să-ți tai din piroteală.* Și mi-a și pus mâna-n păr. Dacă nu era cocoana să sară pentru mine tocmai la aproponț, mă rupea, că nu-ș' ce avea, era turbat rău de tot. Aului! vine!

(Se aprinde lumina pe scena care reprezintă un pat enorm)

LEONIDA: – ...a căzut tirania! Vivat Republica!

EFIMIȚA: – Auzi colo!

LEONIDA: – Răposata dumneaei - nevastă-mea a dintâi - nu se sculase încă. Sar jos din pat și-i strig: *Scoală, cocoană, și te bucură, că ești și dumneata mumă din popor; scoală că a venit libertatea la putere!*

MITZA (se scoală și arată ca o mumă)

EFIMIȚA (autoritară): – Ei!

LEONIDA: – Când aude de libertate, sare și dumneaei, răposata, din pat...

MITZA: – ...ai uitat că sunt fiică din popor și sunt violentă; ai uitat că sunt republicană, că-n vinele mele curge sângele martirilor de la 11 februarie; ai uitat că sunt ploieșteancă - da, ploieșteancă!

LEONIDA: – Gătește-te degrab Mițule și... hai și noi pe la revoluție!

MITZA: – Năică! și-am să-ți torn o revoluție, da o revoluție să mă pomenești!

LEONIDA (continuând relatarea EPHIMIȚEI): – Ne îmbrăcăm, domnule, frumos, și o luăm repede pe jos pân' la teatru. Ei, când am văzut... știi că eu nu intru la idee cu una cu două...

EFIMIȚA (în derâdere): – Ți-ai găsit... dumneata nu ești d-ăia. Ehe! Ca dumneata, bobocule, mai rar cineva.

LEONIDA: – Ori să zici nu știi ce și nu știi cum, că adicăte, *acu, unde ești republican, ții parte națiunii...*

EFIMIȚA: – Aș!

LEONIDA: – Dar când am văzut, am zis și eu: să te ferească Dumnezeu de furia poporului! Ce să vezi, domnule? Steaguri, muzici, chiote,

tămbălău, lucru mare, și lume, lume, ... de-ți venea amețeală, nu altceva. Ei, cât gândești că a ținut toiu revoluției?

EFImița: – Până seara.

LEOnida: – Trei săptămâni de zile, **domnule**.

EFImița: – Nu mă-nnebuni, **soro!**

LEOnida: – Ce te gândești dumneata, că a fost așa un bagadel lucru? Fă-ți idee dacă chiar Galibardi, de-acolo de unde este el, a scris atunci o scrisoare către națiunea română.

EFImița: – Zău?

LEOnida: – Mai e vorbă!

EFImița: – Adică cum?

LEOnida: – Vezi dumneata, i-a plăcut și lui cum am adus noi lucrul cu un sul subțire ca să dăm exemplul Evropii, și s-a crezut omul dator, ca un ce de politică, pentru ca să ne firitisească...

EFImița: – Da... ce spunea în scrisoare?

LEOnida: – Patru vorbe, numai patru, da, vorbe, ce-i drept! Uite, ți-u minte ca acum... (*O sole mio* - Pavarotti)

GALIBARDI: – Bravos, națiune! Halal să-ți fie! Să trăiască Republica! Vivat prințipatele unite!

LEOnida: – Și jos iscălit în original...

GALIBARDI: – ...Galibardi!!!

EFImița: – Apoi, atunci dacă-i așa, a vorbit destul de frumos omul!

LEOnida: – Hehei! Unul e Galibardi: om, o dată și jumătate! Ei, giantă latină, domnule, n-ai ce-i mai zice. De ce a băgat el în răcori, gândești, pe toți împărații și pe Papa de la Roma?!

EFImița: – Și pe Papa de la Roma? Auzi, soro?

LEOnida: – Ba încă ce! i-a tras un tighel, de i-a plăcut și lui. Ce-a zis Papa - iezuit, aminteri, nu-i prost! - când a văzut că n-o scoate la căpătâi cu el?

PAPA: – Mă, nene, asta nu-i glumă; cu ăsta cum văz eu, nu merge ca de cu fitecine; ia mai bine să mă iau eu cu politica pe lângă el, ca să mi-l fac cumătru! (*Ave Maria*)

LEOnida: – Și de colea, până colea, tura-vura, c-o fi tunsă c-o fi rasă, l-a pus pe Galibardi de i-a botezat un copil.

EFImița (punctând): – Și-a cunoscut omul nașul!

LEOnida: – Trebuie să fie târziu, Mițule; ne culcăm?

EFImița: – Douăspce trecute, bobocule.

LEOnida: – Vezi dumneata cum trece vremea cu vorba...

EFImița: – Ei! cum le spui dumneata, să tot stai s-ascuți; ca dumneata, bobocule, mai rar cineva.

LEOnida: – Mițo, ai zis matale fetii să vie mâine mai de dimineață ca să facă focul?

SAPHTA: – Da!

E-așa de greu amurgul cu zarea-nsângerată,
Că-n parc sub teii-n floare ce gem înnăbușit
Se-ncheagă unde groase de miere-mbălsămată,
Și-atât de-apăsătoare tăcerea-mpurpurată
Că simt cum plânge-n mine ceva nedeslușit.

Melancolia face în pieptu-mi să tresalte
Neînțelese doruri, în vreme ce-ațipind
Ființa mea de astăzi, în locu-i răsar alte
Vechi suflete apuse, mult mândre, mult înalte,
Zguduitoare patimi cu foc mărturisind.

Umbroase-le poveste măreață se-mpletește
La murmurul ei simplu plutind în depărtări,
Nostalgică gândirea în voie-mi pribegește
Și nesfârșit de tristă, se pierde, se topește
Într-un noian albastru de mistice visări.

RIC AVENTURIANO (în sală): – Am scăpat până acum! Sfinte Andrei, scapă-mă și de acu încolo; sunt încă june! Geniu bun al venitorului României, protege-mă; și eu sunt român! O, ce noapte furtunoasă! Oribilă tragedie. (Se aud bătăi în scuturi) Ce de peripețiuni!... Ies pe fereastră și pornesc pe dibuite pe schele! mă țin binișor de zid și ajung în capătul binalii... Destinul mă persecută implacabil... Schelele se-nfundă; nici o scară... Vreau să mă-ntorc și d-odată auz pe inimici venind în fața mea pe schele. O iau înapoi fără să știu unde merg; mă împiedic de un butoi cu ținiment... O inspirațiune... eu, ca poet am totdeauna inspirațiuni (se aprinde și lumina pe Mateiu) - m-ascunz în butoi! Pașii inamicilor s-apropie în fuga mare, mulți inși trec iute pe lângă butoiul meu înjurându-

mă; eu, ca june cu educațiune, mă fac că n-auz... Toți se depărtează... Aud un zgomot, strigăte, țipete de femei, în fine o împușcătură. Zgomotul apoi cu încetul se stinge, totul rămâne într-un silențiu lugubru. Ce să fac? Pe unde să ies? Îmi trebuie o inspirație ingenioasă... (apare SAPHTA, care îl ajută să escaladeze scena și să ajungă în camera lui Leonida, unde, de mai multă vreme, EPHIMIȚA orbecăie în întunericul albastru, murmurând: – Cine e? Cine știe ce-oi fi visat? Cine e? Cine e?

RIC AVENTURIANO: – Angel radios!...

EPHIMIȚA (țipând ușor): – A!

RIC AVENTURIANO: – Angel radios! precum am avut onoarea a vă comunica în precedenta mea epistolă, de când te-am văzut întâiași dată pentru prima oară mi-am pierdut uzul rațiunii; da! sunt nebun.

EPHIMIȚA (alintându-se): – Nebunule...

RIC AVENTURIANO: – Madam, fii mizericordioasă! Sunt nebun de-amor; da, fruntea mea îmi arde, tâmplele-mi se bat, sufer peste poate, parcă sunt turbat!

EPHIMIȚA: – Turbat?!? Cine ești, ce poftești?

RIC AVENTURIANO: – Cine sunt? mă întrebi cine sunt? Sunt un june tânăr și nefericit, care sufer peste poate și iubește la nemurire.

EPHIMIȚA: – Ce cauți pe vremea asta în casele oamenilor?

RIC AVENTURIANO: – M-ai întrebat să-ți spun cine sunt, ți-am spus. Mă întrebi să-ți spun ce caut... Ingrato! nu mi-ai scris chiar tu însăși în original?

EPHIMIȚA (șireată): – Eu?

RIC AVENTURIANO: – Da! Nu mi-ai scris să intru fără grijă după zece ceasuri la numărul 9, strada Catilina - Quosque tandem abutere patientia nostra - când oi vedea la fereastră că se micșorează lampa? Iată-mă. M-am transportat la localitate pentru ca să-ți repet că te iubesc precum iubește sclavul Lumina (arată ziarul) și orbul Libertatea (arată ziarul).

(PLAY BACK)

EPHIMIȚA: – Adevărat, domnule, parol că ești nebun. Visezi: Ți-am scris eu dumitale vreo scrisoare? Auzi, obrăznicie! Știi dumneata cu cine vorbești?

RIC AVENTURIANO: – Da; chiar de atunci seara, când privirile noastre s-au întâlnit, am citit în ochii tăi cei sublimi că și tu corespunzi la

amoarea mea. Am aflat că acum ești liberă, ți-am scris prima mea epistolă într-un moment de inspirațiune, ai primit-o, mi-ai răspuns să viu, și am venit... pentru ca să-ți repet că: nu, orice s-ar zice și orice s-ar face, eu voi susține, sus și tare, că tu ești aurora care deschide bolta înstelată într-o adorație poetică plină de ...

EPHImița: – Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

RIC AVENTURIANO: – Râzi, râzi, ingrato, de amoarea mea?

EPHImița: – Da cum, doamne, iartă-mă! să nu râz?... vezi bine că râz. Apoi știi dumneata cu cine vorbești?... mă cunoști?... știi cine sunt?

RIC AVENTURIANO: – Cum să nu știi? tu ești angelul visurilor mele, tu ești steaua, pot pentru ca să zic chiar luceafărul, care strălucește sublim în noaptea tenebroasă a existenței mele. Cocoană, ești o damă venerabilă; profit de ocaziune, spre a vă ruga să primiți asigurarea înaltei stime și profundului respect, cu care am onoare a fi al domniei-voastre preasupus și preaplecat, Ric Aventuriano, arhivar la judecătoria de pace circumscripția de galben, poet liric, colaboratore la ziarul VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONALE, publicist și studinte în drept...

EPHImița: – În drept, în strâmb, ce-mi pasă mie! du-te odată, ori ți s-a făcut pesemne de vun conflict...

RIC AVENTURIANO: – Nu, madam, nu; eu sunt june cu educație, nu voi să paț nici un conflict!

EPHImița: – Apoi, atunci du-te! ce mai stai?

RIC A.: – Mă duc; scuzați, pardon, bonsoar! Madam, cocoană! ai mizericordie de un june român în primăvara existenții sale! de-abia douăzeci și cinci de roze și jumătate înnumăr, douăzeci și șase le împlinesc tocmai la sfântul Andrei...

EPHImița: – Fugi iute!...

RIC A.: – Pardon!... scuzați!... bonsoar!...

EPHImița (după ce s-a asigurat că RIC a plecat): – Leonido! (se asigură și că Leonida doarme și n-a văzut și auzit nimic) Leonido... Leonido.

MATEIU: – În trândavă-aromeală stă tolănit grecește Urmașul lor. Urât e, bondoc, sașiu, peltic. El antereu alb poartă, metanii și ișlic.

În puf, în blăni și-n șaluri se-ngrașă și dospește.

SAPHTA: – Sa bouche torse bave et des mots crus

accouche

Élevé loin des

apuce. Da bine soro, am auzit, am a-u-z-i-t; cum să n-auz ce nu era? ce-am auzit dacă nu era nimic?

LEOnida: – Ei, domnule, câte de-astea n-am citit eu, n-am păr în cap! Glumești cu omul! (Apare Galibardi)

GALIBARDI: – Bravos să-ți fie! Halal, națiune! Să trăiască vivat! Republica Prințipatele Unite!

LEOnida: – Se-ntâmplă... că fiindcă de ce? o să mă-ntrebi... Omul, bunioară, de par egzamplu, dintr-un nu-știu-ce ori ceva cum e nevricos, de curiozitate, intră la o idee; a intrat la o idee? fandacsia e gata; ei! și după aia, din fandacsie cade în ipohondrie. Pe urmă, firește, și nimica mișcă.

EPHImița: – Comèdie soro! Așa o fi!

LEOnida: – Bunioară și la dumneata acuma, o ipohondrie trecătoare; nu-nimica... Hai să ne culcăm, Mițule.

EPHImița: – Noapte bună.

LEOnida: – Nu te mai culca cu fața-n sus, Mițule, că iar visezi. (Apare în sală, foarte țănoș și pavoazat NAE IPINGESCU)

NAE: – Hei, ia să vedem acum ce mai zice Politica. Bravos ziar, domnule! Asta știu că combate bine... Amicul și colaboratorele nostru, R. Avent, un june scriitor democrat, a cărui asinuitate o cunoaște de mult publicul cititor, ne trimite următoarea prefațiune a unui op al său. I dăm astăzi locul de onoare, recomandând cu căldură propriului suveran scrierea amicului nostru. **REPUBLICA ȘI REACȚIUNEA sau VENITORELE ȘI TRECUTUL.** - Prefațiune - *Democrațiunea română, sau mai bine zis ținta democrațiunii române, este de a persuadea pe cetățeni, că nimeni nu trebuie a mânca de la datoriile...*

MATEIU: – A manca, franțuzism, de la MANQUER = a lipsi

NAE: – A... *a mânca de la datoriile ce ne impun solemnamente pactul nostru fundamentale, sfânta Constituțiune...*

EPHImița (cochetând): – Ei, bravos! Aici a adus-o bine!

NAE (ușor surprins de vocea care nu știe de unde vine): – *A mânca... sfânta Constituțiune...*

EPHImița: – Adică cum s-o mănânce?

NAE: – Stai să vezi... că spune el... *Sfânta Constituțiune, și mai ales cei din masa poporului...*

EPHImița: – E scris adânc...

NAE: – Ba nu-i adânc deloc. (detectează că vocea vine de pe scenă) Nu pricepi? (se îndreaptă spre patul conjugal) Vezi cum vine vorba lui: să nu mai mănânce nimeni din sudoarea bunioară a unuia ca mine și ca dumneata, care suntem din popor; adică (se așază confortabil în pat) să șază numai poporul la masă, că el e stăpân.

EPHI mița: – Ei! așa mai vii de-acasă. Bravos! Zi-i nainte.

NAE: – Stai să vezi: acum vine un ce și mai tare.

EPHI mița: – Ei?

NAE: – *A mânca poporul mai ales este o greșală neiertată, ba putem zice chiar o crimă...*

EPHI mița: – Știi că și aici lovește bine! Da! cine mănâncă poporul să meargă la cremenal. Dă-i nainte, că-mi place.

NAE: – *Ba putem zice chiar o crimă...* Nu! Orice s-ar zice și orice s-ar face cu toate zbieretele reacțiunii, ce se zvârcolește sub disprețul strivitor al opiniei publice; cu toate urletele acelora ce cu nerușinare se intitulează sistematici opozanți... (Aude zgomot și dispăre)

GALIBARDI: – BRAVOS... HALAL... TRĂIASCĂ... VIVAT...

EPHI mița: – Ai auzit?

LEO: – Ai auzit?

EPHI mița: – E idee, Leonido?

LEO: – Aprinde lampa!

EPHI mița: – E fandacsie, bobocule?

LEO: – Nu-i lucru curat, Mițule.

EPHI mița: – E ipohondrie, soro?

LEO: – E primejdie mare, domnule! Ce să fie? (Pe scenă apare Dandanache ca o fantomă. În același timp în sală apare Cetățeanul Turmental-tur-mental. M: muzică de petrecere - slab -)

NAE (pierit): – Dar cu ce ocazie pe la noi???

DANDA: – Cu ocazia aledzerii, neicușorule, cu ocazia aledzerii; știi m-a combătut opoziția și colo, și dincolo, și dincolo... și rămăsesem eu... care familia mea de la patuzsopt în Cameră... rămăsesem, mă-nțeledez, fără coledzi... și așa am venit pentru aledzere.

EPHI mița: – Nu trebuia să vă mai deranjați...

DANDA: – Ba încă țe deranz, conîța mea! Da știi, nu fățea să nu fațem măcar act de prezență...

C. TUR-MENTAL: – Ei? Eu pe cine aleg? Pentru cine?...

DANDA: – Da de deranz destul! Închipește-ți să vii pe drum cu birza, ținți postii, hodoronc-hodoronc, zdronca-zdronca... Stii, m-a zdrunținat!...

C. TUR-MENTAL: – Nu mă smuci, că amețesc!...

DANDA: – ...și clopoței... îmi țiuie urechile... știi așa sunt de amețit și de obosit... nu-ți fați o idee, conia mea, nu-ți fați o idee, puicursorule...

C. TUR-MENTAL: – ...Alegător... sunt nembru... Nu mă-mbrânciți c-amețesc... Miros a rom?... Asta e mirosul meu naturel. Ce, vrei să miros a gaz?

DANDA: – Cum îți spui, să nu m-aleg, puicursorule, nu merdzea... Eu, familia mea, de la patuszopt... luptă, luptă și dă-i și dă-i și luptă... și eu mă-nțeledzi tocmai acuma să remâi pe dinafară... fără coledzi... și cât p-ați, neicursorule, să nu m-aleg...

EPHImița: – Să nu te alegi d-ta, cu meritele d-tale! era peste puțină...

LEO (stupefiat): – Peste puțină...

DANDA: – Stii, conia mea, sunt așa de amețit... stii, trăsura... si clopoței stii, îmi țiuie grozav... grozav îmi țiuie..

LEO: – Da, nene! vom lupta contra guvernului!

C. TUR-MENTAL: – Da! vom lupta contra... adică nu... Eu nu lupt contra guvernului!...

LEO: – Ce să fie?

EPHImița: – Ce să fie? dumneata nu vezi ce să fie? Revoluție, bătlie mare, Leonido!

LEO: – Bine, frate, revoluție ca revoluție, da nu-ți spusei că nu-i voie de la poliție să dai focuri în oraș?

EPHImița: – Voie, ne-voie, auzi?

LEO: – Auz; da nu e, nu se poate să fie revoluție... Câtă vreme sunt ai noștri la putere, cine să stea să facă revoluție?

EPHImița: – De, întrabă-mă să te-ntreb... Auzi?

LEO: – Unde mi-e gazeta? că dacă o fi să fie revoluție, trebuie să spuie la ULTIMELE ȘTIRI. Unde mi-e gazeta. A!

EPHImița: – Ei?

LEO: – Nu e revoluție, domnule, e reacțiune; ascultă: *Reacțiunea a prins iar la limbă. Ca un strigoii în întuneric, ea stă la pândă ascuțindu-și*

*ghearele și așteptând momentul oportun pentru poftele ei
antinaționale. Națiune, fii deșteaptă!... Și noi dormim, domnule!*

EPHImița: – Soro! soro! auzi dumneata? Zavragii vin încoace!

LEO: – Auz... Și cum sunt eu deocheat, drept aicea vin, să ne dărâme casa.

EPHImița: – Nu-mi spune, soro, că mor!

LEO: – Fă iute, iute!

EPHImița: – Soro, mor! a intrat în ulița noastră...

LEO: – Stinge lampa!

EPHImița: – Sunt la ușă.

LEO: – Atât mi-a fost!... Nu te mișca... Să ne ascundem în dulap...

SAPHTA: – Co-ni-ță!

EPHImița: – E slujnica, Leonido, Safta.

SAPHTA: – Deschide, cocoană, să fac focul!

MATEIU: – În străveziu zăbranic aieva se ivește O tainică-arătare...
Adâncele-i priviri Ce se răsfrâng prin lacrimi spre
mine-și ațintește Iar glasu-i, ca-ntr-o rugă, tremurător șoptește. De
mult cunosc ispita acestei năluciri... Întotdeauna dânsa
mă muștră cu blândețe:

SAPHTA: – De ce-mpotriva firii hain te răzvrătești? Tot ce-i frumos în
suflet de ce lași să înghețe Jertfind trufiei sterpe senina
tinerețe? la seama că ea trece și n-o mai regăsești.

A-
ți înfrâna încearcă sălbatica pornire, Cât mai e timp, te-
ntoarce din drum, nu șovăi! Scăparea e-n credință, nădejde și
iubire, Prin ele doar s-atinge fugara fericire, Urmează-le
deci legea și nu te vei căi...

LEO: – ...Deschide!...

EPHImița: – ...Cine e?...

SAPHTA: – Eu, cocoană; am venit să fac focul.

EPHImița: – Haide, intră.

(Saphta intră. Cei doi, uimiți, se gudură pe lângă ea.)

LEO (timid): – Tot vorba mea, domnule. Omul bunioară, de par egzamplu,
dintr-un nu-știu-ce ori ceva, cum e nevriscos, de curiozitate, intră la
o idee; a intrat la o idee? fandacsia e gata; ei! și după aia, din
fandacsie cade în ipohondrie...

EPHImița: – Ei, bobocule, apăi cum le știi dumneata toate, mai rar cineva!

(În fața lor cade o pânză imensă. În jurul lor se încinge o sarabandă a personajelor caragialiene)

EPHImița (dezbrăcându-se după perdea): – N-am văzut, zău, n-am văzut nimic, n-am auzit nimic. Mă jur pe ce vrei tu, mă crezi?

LEO: – Te crez!

EPHImița: – Îmi făgăduiești? te juri?

LEO: – Da.

EPHImița: – Și o să crezi că numai la tine mă gândesc?

LEO: – Da!

EPHImița: – Că numai pentru tine trăiesc?

LEO: – Da!!

EPHImița: – Și n-o să-mi mai zici nici o vorbă rea?

LEO: – Nu!!!

EPHImița: – Și n-o să mă mai faci să plâng?

LEO: – Nu! Nu! Nu! Dar mă ierți?

EPHImița: – Dar tu pe mine mă ierți?

LEO: – Eu te-am iertat de mult... (Goi, după perdea, se îmbrățișează și mai apoi se culcă)

MATEIU: – Grădinile-amăgirii te-așteaptă-acolo unde

RIC: – Apusa tinerețe s-a ofilit de dor

MATEIU: – Și apa ce-ațipește, în luciul-rânjitor

MITZA: – Visările-ți oglindă și-ncheagă-ale ei unde.

MATEIU: – Și când ursuză luna în tulburi nori s-ascunde

IPINGESCU: – Și mut văzduhul veșted tresaltă-n lung fior

MATEIU: – Va răsări iar umbra cu chip înșelător

GALIBARDI: – Cu ochi a căror taină tu n-ai știut pătrunde.

LEO: – Dar, în zadar vei cere viclenei năluciri Să-ți mai învie-o clipă a stinsei fericiri, Că va pieri, zâmbindu-ți, cu degetul la gură (Saphta dispare)

EPHImița: – Și singur iar vei plânge în searbedele zori Amara soartă care te-a prigonit cu ură, încununându-ți fruntea cu mohorâte flori.

MOTTO:
VITA BREVIS, ARS LONGA

JEANETTE
piesă muzicală

PERSONAJE:

JEANETTE von HONRATH - JOHANA von GRETH
LUDWIG van BEETHOVEN
KARL GRETH
UN DOMN FOARTE POMĂDAT
UN DOMN FOARTE GRAS
MAESTRUL DE CEREMONII - bătrân
DOAMNA MESSNITCHEK
DOAMNA AMBURSTER
DOMNIȘOARA SCHWARZENBERG
ALOIS FREUND
DOMNII MESSNITCHEK, AMBURSTER și
LYNOVSKY
MAESTRUL DE CEREMONII - tânăr
ORCHESTRA SIMFONICĂ

Fie-ne iertate unele licențe, piesele muzicale din spectacol fiind la alegerea interpreților și a regizorilor.

AUTORUL

MORMÂNTUL IUBITEI LUI BEETHOVEN DIN TIMIȘOARA

Este greu de crezut că frumoasa Jeanette von Honrath, prima iubire a marelui Beethoven, și-a aflat sfârșitul pe meleagurile noastre, iar osemintele ei se află azi în cimitirul din Timișoara. Și totuși, istoriografii noștri muzicali au scormonit arhivele, reușind să identifice eroina.

Printre manuscrisele rămase în arhiva regretatei profesoare și compozitoare Alma Cornea-Ionescu (1900-1977) se păstrează textul unei comunicări susținute la Filiala Uniunii Compozitorilor din Timișoara. În acest text, intitulat *Un mormânt de o însemnătate istorică la Timișoara*, se arată: *Prin anul 1923, când îmi începusem activitatea profesională la Conservatorul Comunal, unul din bătrânii profesori ai școlii, Ioan Hoos, îmi spusese, ca o curiozitate a orașului nostru, că sub vechile ziduri ale Conservatorului Comunal odihnește inima unei distinse doamne din societatea timișoreană, care a fost întâia dragoste a marelui Beethoven. Mai multe amănunte nu putea să-mi spună.*

Așa au început investigațiile.

Documentele și biografia lui Beethoven atestă faptul că frumoasa Jeanette s-a căsătorit cu căpitanul Karl von Greth, care a ajuns comandantul garnizoanei austriece din Timișoara.

Când a murit soția generalului (1823), Beethoven a notat în Caietele de conversație, prin care corespundea - din cauza surdității - cu prietenii apropiați ai casei: *Cpt. von Greths. Adresse - Commandant in Temesvar*. Amintirea prietenei din tinerețe îl urmărea pe compozitor.

Înmormântată în curtea mănăstirii franciscanilor din Timișoara, Jeanette von Greth a fost deshumată și mutată în cimitirul militar al orașului. Aici a fost ridicat un obelisc, la baza căruia a fost bătută o placă de marmură cu următoarea inscripție: *Aici odihnește Johanna von Greth, născută von Honrath, soția mareșalului Karl Greth, comandant al cetății Timișoara, născută la 10 august 1770, repausată la 25 noi. 1823*. Misterul a fost dezlegat, iar legenda a dispărut.

E. MARIAN

Articolul *Mormântul iubitei lui Beethoven din Timișoara* a apărut în săptămânalul *Agenda*, Timișoara, februarie 1993.

ACTUL I

Tabloul 1

(Scena 1: Largo)

Pe acordurile pianului care se aude din camera lui Ludwig, se ridică cortina normală a teatrului. După ridicarea acesteia, se va ridica, la fel de încet, peretele de sticlă al camerei. Când și acesta va fi ridicat vor rămâne un timp vizibile: pendula, așezată chiar la granița scenei cu sala, oglinda și o canapea. Ca o ultimă cortină, se va ridica și oglinda și canapeaua. Astfel că numai după ridicarea celei de-a treia cortine, începe acțiunea propriu-zisă.

Tabloul 2

(Scena 2: Largo)

Un pian în chiar centrul camerei, câteva scaune, o canapea. O măsuță cu un metronom, plină de hârtii, o călămară și altele necesare scrisului.

LUDWIG (cântă la pian foarte concentrat).

JEANETTE (stă pe canapea. Face eforturi să stea liniștită. Începe să dea semne de nerăbdare: ei urmează să meargă la bal și nici măcar nu s-au îmbrăcat).

LUDWIG (continuă să cânte foarte concentrat, dar și bucuros, deoarece îi poate cânta ei cea mai nouă compoziție, care îi este deosebit de dedicată).

Tabloul 2

(Scena 3: Allegro ma non troppo)

LUDWIG (continuă să cânte)

JEANETTE (tușește, se foiește)

LUDWIG (e din ce în ce mai bucuros).

JEANETTE (disperată că timpul trece și nu știe cum să-i atragă atenția lui Ludwig, se scoală timid și începe să se plimbe ușor, știind că acest lucru îl deranjează enorm).

LUDWIG (întrerupându-se din cântat): Ce faci?

JEANETTE: – Nimic... Te ascultam... (Se reazăază cuminte, ca un copil prins asupra faptului, mai exact speriată de tonul cu care i s-a adresat Ludwig).

LUDWIG (reîncepe să cânte, dar se vede că e surescitat de întrerupere și renunță. Încearcă să fie calm și drăguț): – Jeanette, păpușă mică, știi doar câtă plăcere îmi face să-ți cânt ție cea mai nouă compoziție a mea!

JEANETTE (încurajată de stilul aparent drăguț al lui Ludwig): – Da! Ludwig! Îți mulțumesc din tot sufletul. Am ascultat cu cea mai mare plăcere... este superbă. Dar... trebuie să mergem la bal și... mai avem foarte puțin timp...

LUDWIG: – Oh, balul ăsta stupid!

JEANETTE: – Știi doar cât de mult îmi place să dansez. De o lună mă pregătesc pentru acest bal. Tu, chiar tu, mi-ai ales rochia... Am ținut foarte mult să-ți fac ție plăcere să mă vezi când dansăm...

LUDWIG: – Da, dar între timp m-am gândit să-ți fac un cadou și mai frumos... o bijuterie muzicală... la care trebuie să-i mai compun doar finalul... și aveam mare nevoie de tine... de prezența ta, de surâsul tău... de frumusețea ta...

JEANETTE: – E ca un fel de... copil al nostru!

LUDWIG: – Da. Am compus-o gândindu-mă la tine, trăind cu tine. Piesa îți seamănă leit.

JEANETTE: –Și cum o să-i spunem?

LUDWIG: – Jeanette... numai Jeanette... Așază-te și stai liniștită. Ajută-mă să se nască! (Reîncepe să cânte)

JEANETTE (vădit îngrijorată de trecerea timpului, se așază doar ca să-i facă lui plăcere): – Dar eu nu sunt atât de tristă!

LUDWIG (enervat de-a binelea): – Tu habar n-ai cum ești! Ești foarte tristă!

JEANETTE: – Nici vorbă. Sunt foarte bucuroasă că vom merge la bal!

LUDWIG: – Fir-ar al dracului de bal!!! (Trânțește capacul la pian).

JEANETTE: – N-am vrut să te supăr...

LUDWIG: – Știu! Știu!! Dar mi-e imposibil să cred că te preocupă mai mult balul decât acest cadou fragil pe care încercam să ți-l ofer... Ție, care adori cadourile!!!

JEANETTE: – Da! Dar și rochia aceasta e superbă și e tot cadoul tău!!!

LUDWIG: – Rochia n-am făcut-o eu...

JEANETTE: – Da, dar dintre miile de rochii, tu mi-ai ales-o ca pe o floare rară... Uite, hai să îngemănăm cadourile. În timp ce tu îmi vei cânta eu o să dansez cu rochia...

LUDWIG (o privește stupefiat).

JEANETTE: – Am spus iar vreo prostie? Știi doar că în prezența ta nu pot fi decât sinceră... Tu m-ai rugat să spun tot ce gândesc... să fac tot ce simt...

LUDWIG (învins): – Da! (deschide pianul și începe să cânte).

(Scena 4: Andante)

JEANETTE (se concentrează pentru a pătrunde tema și ritmul piesei. După câteva acorduri începe să schițeze câțiva pași de dans).

LUDWIG (plăcut surprins de originalitatea ideii lui Jeanette, continuă să cânte, oprindu-se doar cât să noteze o nouă idee muzicală, compunând finalul, cu modelul *în față*. Totul decurge normal și frumos până în momentul în care Ludwig o surprinde pe Jeanette că începe să se dezbrace).

JEANETTE (își continuă dansul tematic: *pregătire pentru bal în ritmul muzicii lui Ludwig*).

LUDWIG (cântă fascinat de superbețea corpului lui Jeanette. Găsește fraza muzicală pentru final și o repetă bucurat).

JEANETTE (surprinsă de repetiție, intră în joc, și se bucură ca un copil).

LUDWIG (se ridică bucurat de la pian și o îmbrățișează): – Copilul nostru s-a născut. Te iubesc! Te iubesc!! Te iubesc!!!

JEANETTE: – Ludwig! Mă omori!!

LUDWIG (sărutând-o pătimaș): – Jeanette... Jeanette... e vie! Trăiește!!

JEANETTE: – Ludwig... iubitule... O să întârziem...

LUDWIG: – Noi n-o să întârziem niciodată! Când se nasc asemenea copii...
TIMPUL STĂ ÎN LOC. Toată lumea încremenește. Abia acum
putem trăi noi.

JEANETTE: – Privește ceasul!

LUDWIG: – Ascultă metronomul (Fredonează) Ești invitata de onoare a
balului meu!

JEANETTE (protejându-și goliciunea): – Așaaa!?!
LUDWIG: – Aș! E cea mai frumoasă rochie pe care o s-o porți vreodată!
JEANETTE: – Dar tu arăți jalnic...
LUDWIG: – Totul e să nu **fiu** jalnic! (Fredonează și, cum este un prost
dansator, încearcă stângaci s-o provoace pe Jeanette la câțiva pași
de dans).

JEANETTE: – Of, Doamne! M-ai călcat!!
LUDWIG: – Dă să sărut garoafa însângerată...
JEANETTE: – Ludwig! E aproape 7!
LUDWIG: – Tu ești mult mai aproape (continuă să-i mângâie și să-i sărute
piciorul călcat).

JEANETTE: – N-o să mai ajungem la bal.
LUDWIG: – Dar suntem în plin bal. Ești regina balului (sărutându-i
piciorul). Vă rog să-mi acordați următoarele 34 de dansuri!
JEANETTE: – Dar, Ludwig...
LUDWIG: – ...În carafa asta... e șampanie... îți jur că e șampanie... Întinde-
mi cupa mâinilor tale ca să sorbim dimpreună...
JEANETTE: – Dar eu vreau la bal... la adevăratul bal...
LUDWIG: – Țsta e adevăratul bal... poți dansa în voie... fără să te
intimidezi de privirile libidinoșilor de la balcon sau ale
invidioaselor care își înăbușe ura după evantaiile agitate. Aici ești
cu mine, numai cu mine, aici orchestra iubirii ne cântă cele mai
nemaipomenite melodii... și poți dansa cele mai originale valsuri.
Dansăm ca să fim împreună... Suntem împreună și dansăm...
Singura melodie a întregului bal e Jeanette... Când se termină
Jeanette... începe tot Jeanette... apoi Jeanette și din nou... Jeanette.
Ce dans preferați? Jeanette!!
JEANETTE: – Dar piesa ta nu e de dans...
LUDWIG: – Pentru tine... aici... acum... ea e de dans.
JEANETTE: – Atunci vino s-o cânti la bal.

LUDWIG: – Am spus: AICI și ACUM!

JEANETTE: – Avem toată viața în față... Astă-seară vreau să mergem la bal. (se desprinde și se așază în fața oglinzii. Mai exact pe locul unde trebuia să fie oglinda, care s-a ridicat cu cortina a 3-a)

LUDWIG (rămas ca un caraghios, pe jos): – Tu mă iubești doar atât cât să te pot iubi eu. Tu nu ții la mine...

JEANETTE (gătindu-se cu febrilitate): – Ce prostii vorbești! Ești... tot ce am mai scump... Cine va ști când vom intra în bal, că astăzi mi-ai făcut cel mai frumos cadou din lume. Oamenii se vor uita la rochie, la bijuterii, la coafură... și nu vor înțelege de ce sunt atât de bucuroasă.

LUDWIG: – Oamenii... adică bărbații!

JEANETTE: – Și femeile...

LUDWIG: – Nu! Bărbații... pentru că tu înflorești numai când ești privită de un bărbat...

JEANETTE: – Pentru mine ei nu contează... sunt și ei acolo... o masă elegantă și orgolioasă... Voi defila prin fața lor...

LUDWIG: – Și ei îți vor prezenta onorul...

JEANETTE: – Eu însă mă voi îndrepta spre generalul meu... spre comandantul tuturor armoniilor pământeste... îl voi lua de mână și...

LUDWIG: – Ne vom așeza. Generalul tău nu știe să danseze...

JEANETTE: – De ce nu mă lași să visez până la capăt... Îl voi lua de mână și-l voi duce la pian.

LUDWIG: – Cum poți să-ți imaginezi că o să cânt pentru imbecilii ăia...

JEANETTE: – Tu o să cânti pentru mine... Ce-ți pasă de ei?

LUDWIG: – Ei vin la bal să-și etaleze hainele... mușchii... frizura... pantofii... să foșnească... să murmure... să bârfească... să râdă! I-ai văzut cum se scobesc pe furiș... cum se ciupesc... Gândul le stă numai la platouri și la băutură... Ochii li se scurg după prima gleznă ce le apare în cale... Libidinoșii!

JEANETTE: – La primele acorduri vor amuți! Vor sta smirnă la ordinul tău suprem, Napoleon.

LUDWIG: – Își mulțumesc că mă compari cu piticul ăla afemeiat și paranoic.

JEANETTE: – Sunt gata! Cum arăt?

LUDWIG: – Deci, până acum mi-am bătut gura degeaba?

JEANETTE: – Am sporovăit și noi ca să mă îmbrac mai repede. Cu ce te îmbraci?

LUDWIG: – Cu nimic. Nu merg.

JEANETTE: – Ludwig...

LUDWIG: – Am spus.

JEANETTE: – Dacă mă iubești... vei veni sigur cu mine.

LUDWIG: – Tocmai fiindcă te iubesc nu vreau să mergem. Vreau să fii numai a mea. Nimeni nu bănuiește ce muză de aur ești...

JEANETTE: – Ești rău și egoist...

LUDWIG: – Știu... mi s-a mai spus...

JEANETTE: – Să știi că sunt hotărâtă să merg la bal.

LUDWIG: – Iar eu sunt ferm hotărât să rămân și să studiez.

JEANETTE: – Dar, pentru Dumnezeu, ești mai morocănos ca un bătrân de 80 de ani.

LUDWIG: – S-ar putea să am deja 80 de ani...

JEANETTE: – Ei bine, eu știu sigur că am 20 de ani și n-am de gând să-mi îngrop tinerețea între patru ziduri... Hai să ne plimbăm măcar... și dacă vrei nu intrăm la bal...

LUDWIG: – Cum să plecăm de acasă și să lăsăm copilul singur... E atât de mic... Trebuie să-l legănăm...

JEANETTE: – Tu ai înnebunit de-a binelea... Cum crezi tu că o să plângă copilul după noi?

LUDWIG: – Așa, bine... trebuie să-l învățăm să umble... să poată cutreiera lumea...

JEANETTE: – Eu mă duc... Am zis, mă duc!

LUDWIG: – Bine.

JEANETTE: – Atât?...

(Scena 5: Largo)

LUDWIG (așezat la pian reia piesa dedicată Jeanettei. Nici nu observă când ea depășește rampa.)

(Coboară încet cortina a III-a cu canapeaua și oglinda. Mai apoi, sala se luminează ușor. Pianul, care se auzea doar el, slăbește în intensitate, lăsând să se audă acordurile muzicii de la bal.)

Scena 6

JEANETTE: – De ce o fi atât de încăpățânat?... Și totuși mă iubește. (Se așază pe marginea rampei) Când va termina de cântat va alerga după mine... Nu-l rabdă inima să mă lase singură... Doamne, ce luminată e sala de bal... Și, câtă lume... Dacă aș fi fost măcar atentă să știu cât durează piesa... copilul nostru... copilașul... Nici o rochie nu poate fi mai frumoasă decât rochia mea... mi-a ales-o El... Doamne, m-am așezat pe ea... (Se ridică și și-o aranjează) Nu pare să fie încruntat... Nu e supărat... Ține prea mult la mine... O să termine și o să alerge după mine... Știe că îl aștept... Nici n-aș putea să apar singură la bal... Ce impresie deplorabilă... E atât de frumos când cântă... de ce nu i-am spus oare că e atât de frumos... Of, ador polca asta... e polca mea preferată... Hai, Ludwig, dacă vii și alergăm, mai putem schița câțiva pași... Eu o iau încet înainte ca să par surprinsă când o să apari... Vezi, nu mă uit înapoi... Vreau să simt când o să vii (Înaintează pe culoarul-drum printre spectatori. Cortina a II-a, peretele de sticlă coboară pe nesimțite. Pianul se mai aude doar foarte puțin. Muzica de la bal e din ce în ce mai puternică.)

Scena 7

(Personajele cu care va discuta Jeanette sunt costumate și așezate printre spectatori)

UN DOMN FOARTE POMĂDAT: – Dar se poate ca o domnișoară atât de frumoasă să fie atât de tristă și... atât de singură...

JEANETTE: – Nu sunt singură, domnule. Iubitul meu Ludwig trebuie să apară dintr-un moment în altul...

UN DOMN FOARTE GRAS: – Pot să vă ofer această floare?

JEANETTE: – Poți...

UN DOMN FOARTE GRAS: – Aproiați-vă ca s-o v-o pot pune în păr...

JEANETTE: – Dar, domnule, eu nu sunt o țigancă...

UN DOMN FOARTE GRAS: – Ești mai tânără, mai frumoasă și mai plină de viață decât o țigancă...

Scena 8

(Coboară foarte încet și ultima cortină)

(Sala este mai luminată și se presupune că Jeanette a ajuns foarte aproape de sala de bal. Muzica din bal se aude distinct.)

JEANETTE (salutând emoționată, în stânga și în dreapta): – Bună seara... Mulțumesc... Bună seara... Vin și eu imediat, îl aștept doar pe Ludwig... Bună seara... Asta e caleașca baronului Hermann... Doamne, ce superbă rochie are doamna... au adus-o la bal și pe domnișoara Erna... dar nu e prea mică... Bună seara... Vai, au ieșit să ia puțin aer... și eu singură... Ar trebui să mă retrag...

KARL: – Bună seara... Ați pierdut ceva, domnișoară?...

JEANETTE: – Da... Adică, nu...

KARL: – Permiteți-mi să mă prezint: Karl Greth, căpitan în armata imperială...

JEANETTE: – Nu strigați așa, s-ar putea să ne audă cineva...

KARL: – Ați venit desigur cu părinții...

JEANETTE: – Nu... Am venit... ar fi trebuit să vin cu iubitul meu Ludwig.

KARL: – Dar cum poate iubitul dumneavoastră să vă lase atât de singură?

JEANETTE: – A rămas acasă cu copilul... cu copilașul nostru...

KARL: – Atât de tânără și... mamă. Dar sunteți o mamă minunată. Dacă mama mea ar fi fost atât de frumoasă și tatăl meu ar fi lăsat-o singură, l-aș fi provocat la duel.

JEANETTE (râzând): – Păreți foarte curajos!

KARL: – Sunt, domnișoară...

JEANETTE: – Johanna... von Honrath.

KARL: – Un nume pe măsura frumuseții dumneavoastră.

JEANETTE: – S-ar părea că îmi faceți curte...

KARL: – Vă asigur, domnișoară. Cât despre prietenul dumneavoastră, Ludovic sau Ludwig, sfătuiți-l să se antreneze dacă vrea să supraviețuiască.

JEANETTE: – Poate, totuși, am și eu un cuvânt de spus...

KARL: – La ordinele dumneavoastră! Vă ofer brațul ca să intrăm la bal. Trebuia să vină cineva ca dumneavoastră ca să dea farmec acestui bal plictisitor.

JEANETTE (luându-l de braț): – Domnule căpitan, la atac!

SFÂRȘITUL ACTULUI I

(Pe timpul pauzei, în hol se va auzi puternic muzica din bal. Karl și Johanna-Jeanette vor fi singura pereche care va dansa.)

ACTUL II

Scena 9

(În fața cortinei se află Maestrul de ceremonii (cel bătrân) care anunță intrarea în sală a personalităților cetății.)

MAESTRUL DE CEREMONII (bătrân): – Domnul și doamna Gregor Messnitchek, negustor... Domnul și doamna Alexander Amburster, consilier municipal... Domnul căpitan Hans Lynovsky și domnișoara Brigitte Schwarzenberg... Domnilor și doamnelor, avem deosebita onoare și plăcere de a-l anunța pe Mareșalul Karl Greth, comandant al cetății Timișoara și distinsa sa soție, Johanna von Greth. În prima parte a concertului din această seară vom avea plăcerea să-l ascultăm pe domnul Alois Freund interpretând o bijuterie muzicală din creația celebrului compozitor Ludwig van Beethoven.

JEANETTE (din loja oficială): – Compozitorul e în sală?

(Rumoare și râsete, la balcon și în stal).

MAESTRUL DE CEREMONII: – Distinsă doamnă, nu l-am văzut decât pe interpret.

JEANETTE: – Mulțumesc!

MAESTRUL DE CEREMONII: – În a doua parte a concertului, orchestra de alămuri a comendurii cetății Timișoara va interpreta polci și mazurci. Vă dorim audiție plăcută! (Lovește de trei ori cu toiagul în podea și pe ce se ridică cortina, lumina în sală scade foarte încet, fără a se stinge de tot).

D-NA MESSNITCHEK (din lojă): – Ce nostimă e doamna Greth! (imitând-o): Compozitorul e în sală!? (Râsete în grup restrâns).

D-NA AMBURSTER (dintr-o altă lojă): – S-ar părea că face colecție de autografe!

D-ȘOARA SCHWARZENBERG: – Doamnelor, am studiat pianul la Heidelberg și vă rog să păstrați o minimă decență în sala de concert!!

D-NA MESSNITCHEK: – Nu cumva compozitorul v-a dedicat această piesă?

(Dialogul este întrerupt de apariția interpretului, care se apropie de pian și apoi se înclină ușor, cu fața la public).

JEANETTE (e în picioare și așteaptă emoționată primele măsuri)

D-NA AMBURSTER: – Puteți să vă așezați, doamnă Greth, altfel interpretul va fi nevoit să cânte în picioare (Râsete).

D-NA MESSNITCHEK: – Oricum, cred că prima parte se amână... Interpretul și-a uitat notele acasă.

D-ȘOARA SCHWARZENBERG: – Pe acest titan al muzicii, care este Ludwig van Beethoven, toată lumea ar trebui să-l asculte în picioare. A scris cele mai frumoase simfonii din lume... deși e surd.

D-NA AMBURSTER: – Mă mir că interpretul nu e ciung. Ar fi ca la circ... Un surd și-un ciung... Ce-am mai râde!

ALOIS FREUND: – Onorată asistență, aceste două mâini vor sluji cu devotament geniul compozitorului Ludwig van Beethoven. Dumnezeu i-a luat auzul ca să vi-l ofere dumneavoastră și astfel vocea divină să poate ajunge cât mai clară până la inima și în sufletul dumneavoastră!

D-ȘOARA SCHWARZENBERG (aplaudă aproape singură, însoțită mai apoi de râsete batjocoritoare).

ALOIS FREUND (în bruma de liniște care s-a lăsat peste sală, atacă primele măsuri din *Jeanette*)

D-NA AMBURSTER: – Mai tare!

D-NA MESSNITCHEK: – Nu aud nimic... parcă sunt surdă!

JEANETTE: – Karl, ceea ce se întâmplă aici e o impietate!

ALOIS FREUND (încetează să cânte)

JEANETTE: – Karl, te rog să plecăm. Domnule Freund, vă rog să vă considerați invitatul nostru de onoare. (Alois Freund părăsește scena. Familia Greth părăsește loja.)

Scena 10

MAESTRUL DE CEREMONII (apare în fața pianului și e în mare încurcătură)

JEANETTE (apare pe culoarul din stal și în momentul în care trece pe rampă, pe scenă, lumina din sală se stinge complet. Se așază la pian. Sunt momente de tensiune maximă. Atacă primele măsuri ale piesei anunțate. Va interpreta întreaga piesă. La sfârșit fața îi e plină de lacrimi. În liniștea grea a sălii, sub privirile stupefiate, țâșnește pe culoarul din stal): – Iartă-mă, Ludwig. Am fost o proastă. N-am să mă mai duc niciodată la bal! (Se lasă cortina)

Scena 11

(Apare un MAESTRU DE CEREMONII tânăr)

MAESTRUL DE CEREMONII: – Domnilor și doamnelor, cetatea Timișorii are deosebita cinste de a-l avea ca oaspete pe renumitul pianist Alois Freund, care, în lungul turneu pe care-l face prin Europa, a ținut în mod special să cânte în această sală. Domnul ALOIS FREUND!

ALOIS FREUND (apare. De data aceasta este însă bătrân): – Onorată asistență, domnule mareșal Karl Greth. Sunt ani buni de când în această sală mi-a fost dat să ascult una din cele mai desăvârșite tălmăciri ale unei compoziții de Ludwig van Bethoven, în interpretarea doamnei Johanna von Greth. În această seară voi cânta acompaniat de orchestra (se ridică a doua cortină, prima ridicându-se în momentul apariției pe scenă a interpretului) Conservatorului Comunal din Timișoara.

KARL GRETH: – Domnule Freund. Vă rog să fiți de acord să dedicăm concertul din această seară Johannei von Greth (se ridică și o a treia cortină, lăsând să se vadă, din ce în ce mai luminată, o lojă somptuoasă, în care stau alături, tineri și frumoși: Jeanette și Ludwig). După seara memorabilă în care cu toții am ascultat-o cântând la pian, s-a retras din viața publică și după puțin timp s-a stins, plină de amărăciune și dezgust. Am îngropat-o în curtea Mănăstirii Franciscanilor, loc binecuvântat, unde astăzi se află

Conservatorul Comunal. Domnul a vrut ca sufletele celor doi să se întâlnească aici la Timișoara. Așa să fie!

ALOIS FREUND (se așază la pian și se aud primele acorduri ale concertului pentru pian și orchestră de Ludwig van Beethoven. Pe măsura executării lui, coboară mai întâi cortina a III-a, făcând să dispară loja, mai apoi cortina a II-a, peste orchestră, și în cele din urmă cortina teatrului peste pianul care continuă să se audă, chiar dacă luminile din sală încep să se aprindă.)

SFÂRȘITUL SPECTACOLULUI

CASANDRA
Scenariu dramatic după schița de anticipație *Casandra* de C.J. Cherryh

PERSONAJE:

Alis, 23 de ani

Jim, 28 de ani

Willis, 70 de ani

Sam Kingsley

Fantome

Un jefuitor

Scena reprezintă niște ruine fumegânde. Atmosferă generală cenușie. Străbătută din când în când de flăcări, fulgere și jocuri colorate.

SCENA I

ALIS (Îmbrăcată într-un pulovăr negru, prea larg, o bluză albastră uzată și un pantalon cenușiu, băjbâie în căutarea ușii. Atinge clanța și prin vălătucii de fum zărește scara. Coboară pe ea la întâmplare, convingându-și simțurile că scara îi va suporta greutatea. Ajunge la sol, măcar e solid.)

WILLIS (slab și străveziu pe fundalul flăcărilor jucăușe.): – Hallo!

ALIS (clipind): – Hei! (deschide poarta și iese)

WILLIS (cuprins de flăcări o ia la fugă și cade. Arde.)

ALIS (privește spre el. Nu plânge. Se retrage puțin, apoi pleacă printre cărămizile negre și fantomele zorite.)

SCENA II CAFENEAUA KINGSLEY

(Ușă cu clopoțel. Șoapte. Pe pagina întâi a ziarelor puse la dispoziție clienților, scrie cu litere groase: RĂZBOI!)

ALIS (intră înfiorată și se instalează într-o boxă izolată)

SAM (apare lângă masă. Are o față spectrală.)

ALIS: – Cafea. Sandviș cu șuncă.

SAM (tace, privind-o insistent)

ALIS: – Am cu ce plăti.

SAM: – De-abia ce-ai ieșit din spital.

ALIS: – În fiecare lună primesc un cec.

SAM: – Clinica... n-a ars?

ALIS: – Am fost săptămâna trecută... la... clinică. (Sam dispare) În jur... ardeau toate clădirile... Fumul se învălătuca în culoarele lungi... albastre... și curate... Un bolnav în flăcări... alerga printr-un asemenea culoar.

SAM (apare cu cafeaua și o pune pe masă)

ALIS (trezită de clinchetul porțelanului): – Un pahar cu apă. (scoate discret niște pastile mici și roșii. Sam dispare) Nu mai vreau să visez... să mai aud urlatul sirenelor... Pașii din preajma apartamentului. (înghite o pastilă) Noaptea... Noaptea...

SAM (apare cu paharul și sandvișul)

ALIS (bea cu nesaț paharul cu apă)

SAM: – Ești neliniștită... ai avut coșmare...?

ALIS (mâncând și bând cafeaua, privește dincolo de vitrina spartă, la mormanele metalice, răsucite, care ard în stradă.)

SAM (toarnă cafeaua fără să o mai deranjeze)

ALIS (apucă ceașca savurând contactul, luptând împotriva mâinilor ce voiau să tremure)

SCENA III

(Clopoțelul sună stins. Un bărbat închide ușa și se instalează la bar).

ALIS (îl fixează uluită)

BĂRBATUL: – O cafea. (Se duce, ia ziarul și se instalează iar la bar. Citește.)

ALIS (îl studiază: haină ponosită de piele mare... părul care-i trece peste guler)

BĂRBATUL (Bea dintr-o înghițitură cafeaua și zvârle câteva monede pe tejghea, lăsând ziarul despăturit. Iese fără să se uite la Alis.)

ALIS (sare din boxă)

SAM: – Hei!

ALIS (scotocește prin poșetă. Clopoțelul sună. Azvârle o bancnotă pe tejghea.)

SCENA IV

ALIS (își croiește drum printre fântomele care se întorc după ea privind-o cu dușmănie)

BĂRBATUL (se oprește și el și o privește cu dușmănie)

ALIS (se oprește în fața lui. Buimăcită, clipește de câteva ori, înțelegând că n-o vedea altfel decât ceilalți. Mută.)

BĂRBATUL (enervat, pornește din nou)

ALIS (după el. Îi curg lacrimile. Oamenii o privesc cercetător.)

BĂRBATUL (își dă seama că e urmărit și grăbește pasul printre dărâmături.)

ALIS (strigă fără să vrea, când se prăbușește un zid): – Stai!

BĂRBATUL (deschide gura de parcă ar fi vrut s-o ocărăscă)

ALIS (tresare. Fața îi e plină de lacrimi.)

BĂRBATUL (pe fața lui citindu-se milă și stânjeneală, se caută în buzunar de mărunțiș și încearcă să-i dea gologanii.)

ALIS (scutură cu putere din cap, silindu-se să nu mai plângă. Privește cerul.)

BĂRBATUL: – Ceva nu e în regulă? Nu te simți bine?

ALIS: – Te rog.

BĂRBATUL (pleacă cu pași mari)

ALIS (îl însoțește străduindu-se să nu mai plângă)

BĂRBATUL: – Cum te cheamă?

ALIS: – Alis.

BĂRBATUL (o privește stăruitor)

ALIS (îi evită privirea. Fără să-și dea seama își strecoară mâna în îndoitura brațului său, strângând între degete mâneca de piele uzată)

BĂRBATUL (nu se împotrivește. Mai târziu își trece brațul pe după mijlocul ei. Se plimbă ca doi îndrăgostiți.)

ALIS: – Nu pe acolo!

BĂRBATUL: – Dar încotro?

ALIS (ridică din umeri, nehotărâtă, apoi arată spre strada principală, în cealaltă direcție.)

BĂRBATUL (vorbindu-i ca unui copil): – Nu trebuie să-ți fie frică. Ești cu mine. Mă cheamă Jim... Ai auzit?

ALIS (ușor bucuroasă, dă afirmativ din cap)

JIM: – Am sosit ieri cu autostopul... Seara... caut de lucru. E destul de greu. Nu cunosc pe nimeni...

ALIS (îl soarbe din ochi)

JIM (serios): – M-am săturat de hoinăreală. Sunt obosit... Nu mai rezist!

ALIS (îl privește fix. El se arată nemulțumit de privrea ei.): – Nu sunt nebună!

JIM: – E război!

ALIS: – Da. (încearcă să se uite la el)

JIM (îi atinge ușurel brațul cu vârful degetelor): – E război... O nebunie... A înnebunit toată lumea... (îi pune mâna pe umăr și o trage în sens invers.)

(Se plimbă prin parcul în care frunzele verzi freamătă pe crengi negre și scheletice.)

ALIS (pentru prima dată după multă vreme respiră adânc, fericită că simte alături o prezență întregă, sănătoasă. Iau floricele de porumb. Se așază în iarbă și le aruncă lebedelor fantomatice de pe lac. Trec oameni fantomatici.)

ALIS: – Le vezi... toate străvezii și cenușii?

JIM (nu înțelege. Nu ia în serios întrebarea și ridică din umeri.)

ALIS (istovită, nu stăruie. Se ridică și privește spre orizont.)

JIM: – Te invit la masă.

ALIS (se răsuțește spre el și îi zâmbește timid și deznădăjduit.): – Da... Spune-mi... tu crezi că sunt nebună?

JIM: – Cum... nebună?

ALIS: – Nu sunt... nu-i așa?

JIM (încurcat): – Nu...

ALIS: – Știi... lumea... chiar părinții mei n-au fost în stare să mă rabde... Pe la început... m-au mai vizitat... pe la spital... apoi numai în vacanțe. Apoi... DELOC. Nu mai știu nimic despre ei... Și vecinul...

JIM: – Care vecin?

ALIS: – Tânărul care s-a înecat... ȘTIAM c-o să se înece... Le-am spus... Am plâns... Tot orașul credea că eu sunt de vină... (Plânge ușor. Se caută de ceva.)

JIM: – Ce cauți?

ALIS: – Nimic. Doctorii au spus că nu sunt primejdioasă. Am terminat școala. Doar din când în când... (se caută) trebuie să mă liniștesc.

JIM: – Tremuri... Ți-e frig?

ALIS: – Mi-e foame.

SCENA V

La Garben. Patronii fantomatici poartă haine arătoase. Îi privește țintă, dar cei doi se instalează într-un colț de lângă ușă, mai puțin bătător la vedere. Mesele lipsite de substanță sunt încărcate cu cristal plesnit și porțelan spart. Deasupra pâlpâirilor lăncede ale candelabrelor sfărâmate, prin găurile căscate în mijlocul ruinelor, stelele clipeau înghețate. Ruine. Recii și tăcute.

JIM (zâmbind fără pic de milă): – EȘTI FRUMOASĂ!

ALIS (zâmbește tristă. Apoi se încruntă și zâmbește din nou ca să nu-l indispună.)

DIFUZORUL (întrerupând brusc muzica): – ÎN ADĂPOSTURI! ÎN ADĂPOSTURI! ÎN ADĂPOSTURI! (Urlete. Scaune răsturnate. Alis rămâne nemișcată. Jim îi apucă mâna și o trage după el afară.)

ALIS (urlând): – NU! NU!

SCENA VI

(După goană. În Cafeneaua Kingsley. Singuri. Se culcă în întuneric. Bombardament dezlănțuit.)

SCENA VII

În zori. Cei doi ies în lumina palidă a zilei.

JIM (murmură o înjurătură, apoi alta. Plânge.)

ALIS (îl privește.)

JIM: – Trebuie să găsesc ceva de mâncare... Trebuie... Unde să găsesc...
Trebuie să plec... Oriunde... Trebuie să plec de aici.

ALIS: – Bine! (închide ochii. Îi redeschide și îl fixează.)

JIM: – Ce s-a întâmplat? Ce nu-i în regulă?

ALIS: – Nu pot să-ți spun... NU VREAU să-ți spun! (Îi fixează fața devenită de fantomă.)

JIM: – Ce e?

ALIS: – Nimic... Nimic... VECINUL... vecinul... tânărul care s-a înecat. (Se smulge de lângă el și fuge.)

JIM: – Alis!

ALIS: – Nu! (întinde mâinile spre Jim pentru a-l îndemna să se dea îndărăt.
Peretele se prăbușește înghițindu-l pe Jim.)

ALIS (Rămâne nemișcată, cu brațele atârând. Își șterge fața mânjită de funingine. Se întoarce și pornește prin mijlocul străzilor moarte. Găsește un colier de cristal. Un jefuitor o gonește. Fuge și de pe înălțimi râde de el. Se instalează printre clădirile în ruină. Fără fantome. Fără flăcări.)

STENODRAME (Pe post de Postfață)

Cu o singură excepție (*Jeanette*) piesele din acest volum au văzut lumina scenei, fie în țară, fie în străinătate, în anumite conjuncturi. Am putea spune, deci, că ele fac parte din “teatrul viu”, constituindu-se în adevărate STENODRAME, cu o dublă simbologie: 1. Drame stenice, sau 2. Stenograme ale realității imediate.

INTRĂ LUNA PE FEREAȘTRĂ e un montaj de articole apărute în EVENIMENTUL ZILEI, care denunță drama României post-revoluționare, dramă a cărei montare poate schimba scenariul prin adăugarea altor articole, mult mai recente și mult mai dramatice.

PICIOR ȘI CLOPOT pledează pentru schimbarea vernisajelor rigide și plicticoase, în originale “vert, ni sage”! În HOMO HOMINI LUPUS propunem o revizuire radicală a atitudinii față de copii, schimbul de mâine al acestei țări. O NOAPTE PIERDUTĂ prezintă un Ile Caragiale schimbat în bine, mult mai tânăr decât ne-am obișnuit noi să-l clasicizăm. Textul l-am montat la VÂRȘETȚI (Jugoslavia) pe vremea manifestațiilor studentești împotriva lui Slobodan Miloșevici...

JEANETTE îl va schimba pe Beethoven cu același efort cu care Casandra va încerca să avertizeze Lumea de pericolele care o pândesc.

Pentru NOI toți, dorința permanentă de schimbare, care traversează toate piesele, nu este altceva decât o condiție obligatorie a “devenirii întru ființă”!

UN SPECTATOR?

Diogene V. Bihoi

Cuprins

INTRĂ LUNA PE FEREAȘTRĂ	5
PICIOR ȘI CLOPOT	35
HOMO HOMINI LUPUS	39
JEANETTE	66
CASANDRA.....	86
POSTFAȘĂ	94

**Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactare - Attila Hizo
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş nr. 34, Timişoara, România
Tel. 094-205.818**